

ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΠΟΛΥΜΕΛΟΥΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΓΩΓΗ

(Αναγνωριστική)

1. Του Ι Β

2. Του Ι Δ

3. Της Α Γ

4. Της Ε Κ

5. Του Γ Σ

6. Της Α Τ

7. Της Β Δ

8. Της Τ Σ

9. Της Κ Κ

10. Της Α Κ

11. Του Χ Μ

12. Του Π Μ

13. Του Ι Μ

14. Του Ι Μ

15. Του Δ Σ

16. Του Δ Τ

17. Του Ι Π

18. Του Κ Μ

19. Του Γ Τ

20. Του Γ Η

21. Του Α Π

22. Της Ζ Η

23. Της Ε Κ

24. Του Δ Κ

25. Της Μ Μ

26. Του Θ Μ

27. Του Β Μ

28. Της Δ Μ

29. Του Η Μ

30. Της Ε Ν

31. Της Δ Π

32. Του Δ Π

33. Του Σ Ι

34. Της Α Τ

35. Του Ι Τ

36. Του Κ Φ

37. Της Π Χ

38. Της Π Χ

39. Της Σ Δ

40. Του Ν Λ

41. Της Μ Α

42. Της Α Β

43. Της Β Ψ

44. Του Κ Κ

45. Του Φ Κ

46. Του Δ Σ

ΚΑΤΑ

1. Του Υπουργείου Οικονομικών που εδρεύει στην Αθήνα επί της οδού Νίκης 5-7, και εκπροσωπείται νόμιμα,
2. Του Υπουργείου Ανάπτυξης και Επενδύσεων που εδρεύει στην Αθήνα επί της οδού Νίκης 5-7, και εκπροσωπείται νόμιμα,
3. Του Υπουργείου Εξωτερικών που εδρεύει στην Αθήνα επί της οδού Βασ. Σοφίας 5, και εκπροσωπείται νόμιμα,
4. Του Υπουργείου Εθνικής Άμυνας που εδρεύει στην Αθήνα επί της οδού Μεσογείων 227-231 στον Χολαργό, και εκπροσωπείται νόμιμα,
5. Του Υπουργείου Παιδείας και Θρησκευμάτων που εδρεύει στην Αθήνα επί της οδού Α. Παπανδρέου 37 στο Μαρούσι, και εκπροσωπείται νόμιμα,
6. Του Υπουργείου Εργασίας και Κοινωνικών Υποθέσεων που εδρεύει στην Αθήνα επί της οδού Σταδίου 29, και εκπροσωπείται νόμιμα,

7. Του Υπουργείου Υγείας που εδρεύει στην Αθήνα επί της οδού Αριστοτέλους 17, και εκπροσωπείται νόμιμα,
8. Του Υπουργείου Περιβάλλοντος και Ενέργειας που εδρεύει στην Αθήνα επί της οδού Μεσογείων 119, και εκπροσωπείται νόμιμα
9. Του Υπουργείου Προστασίας του Πολίτη που εδρεύει στην Αθήνα επί της οδού Π. Κανελλοπούλου 4, και εκπροσωπείται νόμιμα,
10. Του Υπουργείου Πολιτισμού και Αθλητισμού που εδρεύει στην Αθήνα επί της οδού Μπουμπουλίνας 20-22, και εκπροσωπείται νόμιμα,
11. Του Υπουργείου Δικαιοσύνης που εδρεύει στην Αθήνα επί της οδού Μεσογείων 96, και εκπροσωπείται νόμιμα,
12. Του Υπουργείου Εσωτερικών που εδρεύει στην Αθήνα επί της οδού Βασ. Σοφίας 15, και εκπροσωπείται νόμιμα,
13. Του Υπουργείου Μετανάστευσης και Ασύλου που εδρεύει στην Αθήνα επί της οδού Θηβών 198, Αγ. Ιωάννης Ρέντης, και εκπροσωπείται νόμιμα,
14. Του Υπουργείου Ψηφιακής Διακυβέρνησης που εδρεύει στην Αθήνα επί της οδού Φραγκούδη 11 στην Καλλιθέα, και εκπροσωπείται νόμιμα,
15. Του Υπουργείου Υποδομών και Μεταφορών που εδρεύει στην Αθήνα επί της οδού Αναστάσεως 2 & Τσιγάντε, Παπάγου και εκπροσωπείται νόμιμα,
16. Του Υπουργείου Ναυτιλίας και Νησιωτικής Πολιτικής που εδρεύει στην Αθήνα επί της οδού Ακτή Βασιλειάδη στον Πειραιά, και εκπροσωπείται νόμιμα,
17. Του Υπουργείου Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων που εδρεύει στην Αθήνα επί της οδού Αχαρνών 2, και εκπροσωπείται νόμιμα,
18. Του Υπουργείου Τουρισμού που εδρεύει στην Αθήνα επί της οδού Βασ. Αμαλίας 12, και εκπροσωπείται νόμιμα,
19. Του Υπουργείου Κλιματικής Κρίσης και Πολιτικής Προστασίας που εδρεύει στην Αθήνα επί της οδού Κηφισίας 37 - 39 στο Μαρούσι, και εκπροσωπείται νόμιμα,

20. Της Γενικής Αστυνομικής Διεύθυνσης Αττικής που εδρεύει στην Αθήνα επί της οδού Λ. Αλεξάνδρας 173 στους Αμπελόκηπους, και εκπροσωπείται νόμιμα,

21. Της Ανεξάρτητης Αρχής Δημοσίων Εσόδων (Α.Α.Δ.Ε.) ως, προϊσταμένης ενιαίας και αδιαίρετης φορολογικής αρχής που εδρεύει στην Αθήνα επί της οδού Σταδίου 60, και εκπροσωπείται νόμιμα από τον Διοικητή της, που κατοικοεδρεύει στην Αθήνα.

A. ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

Η Ελληνική Πολιτεία ως, επίσημο μέλος της Ευρωπαϊκής Συνομοσπονδίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης των Κρατών-Χωρών της Ευρώπης (Ε.Ε), μέλος του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών (Ο.Η.Ε), και παράλληλος λειτουργός της άτυπης παγκόσμιας υπέρ-κυβέρνησης των αδιευκρίνιστων ιδιωτικών κέντρων λήψεων αποφάσεων, από τις αρχές του 2020 και έπειτα, στο όνομα της λεγόμενης «πανδημίας» και του υποιθέμενου ιού COVID-19, εξέδωσε πολλαπλές Κοινές Υπουργικές Αποφάσεις (Κ.Υ.Α.) τις οποίες υπέγραψαν όλοι οι Υπουργοί και Υφυπουργοί των ανωτέρω Υπουργείων της Χώρας και μάλιστα εφαρμόσαν και συνεχίζουν να εφαρμόζουν όλα τα αστυνομικά και λοιπά κρατικά όργανα, παραβιάζοντας θεμελιώδεις διατάξεις του Συντάγματος, θεμελιώδη δικαιώματα του ανθρώπου και υποπίπτουν σε σωρεία παραβάσεων του Πειθαρχικού Δικαίου και λοιπών διατάξεων που υπερισχύουν των Κοινών Υπουργικών Αποφάσεων.

Από την στάση αυτή των κυβερνητικών οργάνων αλλά και όλων των κρατικών οργάνων που εφαρμόζουν όλες τις παρακάτω παράνομες και αντισυνταγματικές αποφάσεις των υπουργών της χώρας μας, έχουν παραβιαστεί κατάφωρα θεμελιώδη δικαιώματά μας και έχουμε υποστεί ανεπανόρθωτη βλάβη, καθώς δεν υφίσταται πανδημία, με την έννοια που είναι γνωστή στην ιατρική, και δεν έχουν ληφθεί μέτρα που θα ελάμβαναν πραγματικά οι κυβερνώντες σε πραγματική κατάσταση

πανδημίας, αλλά επιχειρήσαν και συνεχίζουν να επιχειρούν να επιβάλλουν μέτρα παράνομα, αντισυνταγματικά και τελικά επιβλαβή και επιζήμια για την υγεία μας, όπως έχει πλέον αποδειχθεί και το έχουν ήδη παραδεχθεί πολλοί ειδικοί ιατροί και ψυχολόγοι για την επιβλαβή επίδραση τόσο των εμβολίων αλλά και της μάσκας και της απαγόρευσης κυκλοφορίας στην υγεία όλων μας.

Β. ΤΟ ΥΦΙΣΤΑΜΕΝΟ ΝΟΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ (ΚΑΤΑ ΠΡΟΦΑΝΗ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΘΕΜΕΛΙΩΔΩΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΩΝ ΔΙΑΤΑΞΕΩΝ & ΤΟΥ ΧΑΡΤΗ ΘΕΜΕΛΙΩΔΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ)

Τα παραπάνω κυβερνητικά μέτρα τέθηκαν σε ισχύ, δυνάμει της υπ' αριθ. Δ1α/Γ.Π. οικ.: 71342/6.11.2020 Κοινής Υπουργικής Αποφάσεως (Κ.Υ.Α.) (ΦΕΚ Β' 4899/6.11.2020), με αρχική διάρκεια από ώρα 6.00' π.μ. της 7.11.2020 έως ώρα 6.00' π.μ. της 30.11.2020, η οποία, όπως επικαιροποιήθηκε εκάστοτε, ήτοι, διά των ακόλουθων Κ.Υ.Α. : α) υπ' αριθ. Δ1α/Γ.Π. οικ.: 76629/28.11.2020 (ΦΕΚ Β' 5255/28.11.2020), με ισχύ από ώρα 6.00' π.μ. της 30.11.2020 έως ώρα 6.00' π.μ. της 7.12.2020, β) υπ' αριθ. Δ1α/Γ.Π. οικ.: 78363/5.12.2020 (ΦΕΚ Β' 5350/5.12.2020), με ισχύ από ώρα 6.00' π.μ. της 7.12.2020 έως ώρα 6.00' π.μ. της 14.12.2020, γ) υπ' αριθ. Δ1α/Γ.Π. οικ.: 80189/12.12.2020 (ΦΕΚ Β' 5486/12.12.2020), με ισχύ από ώρα 6.00' π.μ. της 13.12.2020 έως ώρα 6.00' π.μ. της 7.1.2021, δ) υπ' αριθ. Δ1α/Γ.Π. οικ.: 2/2.1.2021 (ΦΕΚ Β' 1/2.1.2021), με ισχύ από ώρα 6.00' π.μ. της 3.1.2021 έως ώρα 6.00' π.μ. της 11.1.2021, ε) υπ' αριθ. Δ1α/Γ.Π. οικ.: 1293/8.1.2021 (ΦΕΚ Β' 30/8.1.2021), με ισχύ από ώρα 6.00' π.μ. της 8.1.2021 έως ώρα 6.00' της 18.1.2021, στ) υπ' αριθ. Δ1α/Γ.Π. οικ.: 3060/16.1.2021 (ΦΕΚ Β' 89/16.1.2021), με ισχύ από ώρα 6.00' π.μ. της 18.1.2021 έως ώρα 6.00' π.μ. της 25.1.2021, ζ) υπ' αριθ. Δ1α/Γ.Π. οικ.: 4992/22.1.2021 (ΦΕΚ Β' 186/23.1.2021), με ισχύ από ώρα 6.00' π.μ. της 25.1.2021 έως ώρα 6.00' π.μ. της 1.2.2021, η) υπ' αριθ. Δ1α/Γ.Π. οικ.: 6877/29.1.2021 (ΦΕΚ Β'

1/29.1.2021), με ισχύ από ώρα 6.00' π.μ. της 30.1.2021 έως ώρα 6.00' της 8.2.2021, θ) υπ' αριθ. Δ1α/Γ.Π.οικ. 8378 (ΦΕΚ Β' 454/5.2.2021), από ώρα 6.00' π.μ. της 6.2.2021 έως ώρα 6.00' της 15.2.2021 ι) υπ' αριθ. Δ1α/Γ.Π.οικ. 10969 (ΦΕΚ Β' 648/20.2.2021), από ώρα 6.00' π.μ. της 22.2.2021 έως ώρα 6.00' της 1.3.2021 ιβ) υπ' αριθ. Δ1α/Γ.Π.οικ. 18877 (ΦΕΚ Β' 1194/27.3.2021) ιγ) υπ' αριθ. Δ1α/Γ.Π.οικ. 20651 (ΦΕΚ Β' 1308/3.4.2021), από ώρα 6.00' π.μ. της 5.4.2021 έως ώρα 6.00' της 12.4.2021 ιδ) υπ' αριθ. Δ1α/Γ.Π.οικ. 22439 ΚΥΑ (ΦΕΚ Β' 1441/10.4.2021 και ιε) υπ' αριθ. Δ1α/Γ.Π.οικ. 24489 ΚΥΑ (ΦΕΚ τ. Β' 1558/17.4.2021) και συνεχίζουν να επιβάλλονται ακόμη και σήμερα με διαρκείς ΚΥΑ, οι οποίες είναι όλες παράνομες και αντισυνταγματικές, καθώς παραβιάζουν θεμελιώδη ανθρώπινα δικαιώματα και διατάξεις του Συντάγματός μας αλλά και πολλαπλών διεθνών συμβάσεων που υπερισχύουν έναντι των ανωτέρω ΚΥΑ καθώς αποτελούν δίκαιο της χώρας μας.

Σύμφωνα με το **Άρθρο 57 του Α.Κ.** «Οποιος προσβάλλεται παράνομα στην προσωπικότητά του έχει δικαίωμα να απαιτήσει να αρθεί η προσβολή και να μην επαναληφθεί στο μέλλον. Αν η προσβολή αναφέρεται στην προσωπικότητα προσώπου που έχει πεθάνει το δικαίωμα αυτό έχουν ο σύζυγος, οι κατιόντες, οι ανιόντες, οι αδελφοί και οι κληρονόμοι του από διαθήκη.

Αξίωση αποζημίωσης σύμφωνα με τις διατάξεις για τις αδικοπραξίες δεν αποκλείεται.»

Σύμφωνα με το **Άρθρο 59 του Α.Κ.** «Στις περιπτώσεις των δύο προηγούμενων άρθρων το δικαστήριο με την απόφασή του, ύστερα από αίτηση αυτού που έχει προσβληθεί και αφού λάβει υπόψη το είδος της προσβολής, μπορεί επιπλέον να καταδικάσει τον υπαίτιο να ικανοποιήσει την ηθική βλάβη αυτού που έχει προσβληθεί. Η ικανοποίηση συνίσταται σε πληρωμή χρηματικού ποσού, σε δημοσίευμα, ή σε ο,τιδήποτε επιβάλλεται από τις περιστάσεις.»

Η προσωπικότητα και η αξία του ανθρώπου αποτελούν την πρωταρχική ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ της πολιτείας όπως ρητά δηλώνεται στο άρθρο 2 του Συντάγματος. Η συστηματική θέση της

συγκεκριμένης διάταξης προσδίδει τον προσανατολισμό της Πολιτεύματος της Ελλάδας η οποία όχι μόνο μεριμνά για την προστασία αλλά και την καταδίκη και εγγύηση μη επανάληψης στο μέλλον.

Κατά το άρθρο 59 δε του ίδιου Κώδικα «στις περιπτώσεις των άρθρων 57 και 58 το δικαστήριο με απόφασή του, ύστερα από αίτηση αυτού που έχει προσβληθεί και αφού λάβει υπόψη το είδος της προσβολής, μπορεί επιπλέον να καταδικάσει τον υπαίτιο να ικανοποιήσει την ηθική βλάβη αυτού που έχει προσβληθεί» και ειδικότερα να τον υποχρεώσει (τον υπαίτιο) σε πληρωμή χρηματικού ποσού, σε δημοσίευμα ή σε οτιδήποτε άλλο επιβάλλεται από τις περιστάσεις. Προστατεύεται έτσι με τα παραπάνω άρθρα η προσωπικότητα και κατ' επέκταση η αξία του ανθρώπου ως ατομικό δικαίωμα κατοχυρωμένο από το άρθρο 2 § 1 του Συντάγματος (ΑΠ 1735/2009).

Στόχος της ρήτρας του άρθρου 57 Α.Κ. είναι να προστατεύονται υπό αυτής όλοι εκείνοι οι συντελεστές της ατομικότητας του προσώπου που συνδέονται με την αξία του ανθρωπίνου όντος, και να μην υποβιβάζεται ο κάθε συγκεκριμένος άνθρωπος σε αντικείμενο, σε απλό μέσο για την εξυπηρέτηση οιασδήποτε σκοπών, ή σε αντικαταστατό τελικώς μέγεθος. (ΕφΑθ 5533/2006 ΝοΒ 2007, Αθανασόπουλος, η εικόνα ως στοιχείο της προσωπικότητας του ατόμου, σελ 169)

Η διαπίστωση του **Αρείου Πάγου** (ΑΠ 40/1998) περί «θετικών υποχρεώσεων» ρητώς αναφέρει ότι από το άρθρο 2 § 1 του Συντάγματος συνάγεται :

«... και η αξίωση κατά της πολιτείας για θετική ενέργεια προς αποτροπή προσβολών της αξίας του ανθρώπου από τρίτους, εις τρόπον ώστε το περιεχόμενο του συγκεκριμένου ατομικού δικαιώματος να εμποδίζει το νομοθέτη να υποβιβάσει σε συγκεκριμένη περίπτωση το υφιστάμενο επίπεδο προστασίας.

... Όταν ορισμένη πολιτειακή πράξη μειώνει ή καταργεί σε συγκεκριμένη περίπτωση την προστασία που παρέχεται ήδη από την κοινή νομοθεσία (άρθρα 34, 57, 59, 932 ΑΚ), αίροντας έτσι στην περίπτωση αυτή την

γενικώς αναγνωρισμένη διασφάλιση της προσωπικότητας έναντι προσβολών και' αυτής, η πράξη αυτή αντιβαίνει στο άρθρο 2 παράγραφος 1 του Συντάγματος και είναι ανίσχυρη ως αυτισυνταγματική...» (**Απόφαση Ολομέλειας 40/1998**)

Στη συγκεκριμένη περίπτωση ο Άρειος Πάγος έκρινε ότι :

«... Οι διατάξεις του άρθρου 45 § 1Α και 3 του ν. 2172/1993 αναιρούν την προβλεπόμενη, βάσει των άρθρων 57, 59, 932 ΑΚ, προστασία της αξίας του ανθρώπου, αφού μέσω των διατάξεων αυτών θεσπίζεται η απόσβεση των συγκεκριμένων αξιώσεων των προσώπων που έχουν προσβληθεί στην ανθρώπινη αξία τους, από τον τύπο και τα Μέσα Ενημέρωσης μέχρι τη δημοσίευση του νόμου αυτού. Επιπλέον η απόσβεση των αστικών απαιτήσεων αποκατάστασης περιουσιακής ζημίας και χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης, ... είναι ασυμβίβαστη και προς τη διάταξη του άρθρου 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου ΕΣΔΑ, αφού τείνει σε αδικαιολόγητη αποστέρηση περιουσιακού στοιχείου των ως άνω προσώπων, χωρίς να συντρέχουν λόγοι δημόσιας ωφέλειας. Η διάταξη του άρθρου 45 § 3 του ν. 2172/1993, όσον αφορά απαιτήσεις από αδικήματα που ενέχουν προσβολή της αξίας του ανθρώπου, είναι αντισυνταγματική, αντίκειται δε και στο άρθρο 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου ΕΣΔΑ (ΔτΑ Νο 2/1999, σελ 431, ΝοΒ 47 (1999), σελ 752 επ. με Σημείωμα του Ι. Κ. Καρακώστα)»

Εξάλλου η σημασία της αξιοπρέπειας αναφέρθηκε ξεχωριστά και μέσα στη Βουλή κατά την ψηφοφορία των σχετικών διατάξεων.

«Δύο βασικά αρχαί πυριτανεύουν μέσα εις το κείμενον το οποίο έχετε ευώπιόν σας και το οποίο θα ψηφίσετε : Η αξιοπρέπεια του ανθρώπου και η κυριαρχία του λαού» (Κ. Τσάτσου, Πρακτικά Ολομέλειας της Βουλής, 7 Ιουνίου 1975)

Και αυτό δεν αποτελεί πρωτοτυπία του Ελληνικού Συντάγματος αλλά σχεδόν όλων των Ευρωπαϊκών Συνταγμάτων όπως

«Die Würde des Menschen ist unantastbar» = «Η αξία του ανθρώπου είναι απαραβίαστη» (Γερμανία : άρθρο 1 GG)

«Die Würde des Menschen ist zu achten und zu schützen». «La dignité humaine doit être respectée et protégée» = «Η ανθρώπινη αξιοπρέπεια

πρέπει να είναι σεβαστή και να προστατεύεται» (Ελβετία : άρθρο 7 του Συντάγματος 2000)

Στην ίδια γραμμή κινήθηκε και ο καθηγητής Γ. Α. Μιαγκάκης, βουλευτής Ε.Κ. - Ν.Δ. ως εισηγητής της μειοψηφίας στη Β' Υποεπιτροπή της επί του Συντάγματος Κοινοβουλευτικής Επιτροπής :

«...Υπάρχει, όμως, ατομικό δικαίωμα που δεν επιδέχεται από την φύση του κανέναν περιορισμόν : το δικαίωμα που αφορά το σεβασμό της αξίας του ανθρώπου. Ο σεβασμός αυτός δεν μπορεί και δεν πρέπει να περιορίζεται δια νόμου, γιατί εδώ βρισκόμαστε μπροστά στη μόνη απόλυτη αξία. Γι' αυτό ισχύει αρχή ότι : “Ο σεβασμός της ανθρώπινης αξίας δεν ημπορεί να τεθή υπό περιορισμόν, του οποίου θα επιτρέψη νόμος”. Τούτο σημαίνει πρακτικώς κάτι πάρα πολύ σημαντικό : ότι όλοι οι περιορισμοί, που διατυπώνονται με νόμο σχετικά με τα διάφορα ατομικά δικαιώματα, βρίσκουν το έσχατο όριό τους εκεί που η εφαρμογή τους αρχίζει να προσβάλλη τον οφειλόμενο στον άνθρωπο, ως άνθρωπο, σεβασμό»

Η σύμφωνα και με τον καθηγητή Πρ. Δαγτόγλου (Ατομικά Δικαιώματα, Β', σελ 1323)

«καθιερώνεται νομικώς η αξιοπρέπεια του ανθρώπου, ως υπέρτατη δικαιοκτική αξία, η οποία προϋποθέτει την ελευθερία και αποκρούει κάθε μορφή βίας και ολοκληρωτισμού που αγνοεί τα “δικαιώματα του ανθρώπου”»

Οι περιπτώσεις προσβολών που έως σήμερα έχουν κριθεί ότι θίγουν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, μπορούν να καταταγούν σε δύο κατηγορίες (Β. Τσεβρένης, Ανθρώπινη Αξιοπρέπεια, 2012, σελ 143)

«α) Προσβολές εξωτερικής αξιοπρέπειας : Εδώ εντάσσονται οι προσβολές ή ο εξαναγκασμός που υφίσταται ο άνθρωπος στο σώμα του όπως λόγου χάρη τα βασανιστήρια, τα οποία θεωρείται αμαχήτως ότι παραβιάζουν την αξιοπρέπεία του. Το άρθρο 7 § 2 του Συντάγματος ορίζει ότι “Τα βασανιστήρια, οποιαδήποτε σωματική κάκωση, βλάβη υγείας, ή άσκηση ψυχολογικής βίας, καθώς και κάθε άλλη προσβολή της ανθρώπινης αξιοπρέπειας απαγορεύονται και τιμωρούνται, όπως ο νόμος ορίζει”.»

Εδώ υπάρχουν δύο αποφάσεις όπου η ανθρώπινη αξιοπρέπεια βρέθηκε στον πυρήνα του συλλογισμού όπως περιγράφονται παρακάτω :

Η απόφαση 111/1995 του Συμβουλίου Στρατοδικών Λάρισας αναφέρεται στην τέλεση εγκλήματος της προσβολής της ανθρώπινης αξιοπρέπειας το οποίο τιμωρείται ρητώς με βάση το **άρθρο 137Α Π.Κ.** Το έγκλημα αυτό διαπράχτηκε από τέσσερις Έλληνες στρατιώτες οι οποίοι άσκησαν παράνομη σωματική βία σε Αλβανούς λαθρομετανάστες, τους οποίους συνέλαβαν για να τους προωθήσουν σε απέλαση.

Σύμφωνα με το σκεπτικό της απόφασης, οι δικαστές επέλεξαν ως βάση την παράγραφο 3 του άρθρου 137Α Π.Κ., δηλαδή το έγκλημα της προσβολής της ανθρώπινης αξιοπρέπειας και όχι την παράγραφο 1 του ίδιου άρθρου που προϋποθέτει την ύπαρξη βασανιστηρίων, από τις πράξεις άσκησης παράνομης σωματικής βίας. Γνώμονας δηλαδή στάθηκε ο βαθμός προσβολής της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, όχι μόνο ως στοιχείο της αντικειμενικής υπόστασης του εγκλήματος αλλά και ως συνταγματική αξία που συμβάλλει στον επακριβή καθορισμό της ποινικής διάταξης, στην οποία υπάγονται οι παραπάνω συμπεριφορές.

Το δικαστήριο αποφάνθηκε ότι :

«με το έγκλημα της προσβολής της ανθρώπινης αξιοπρέπειας δεν προσβάλλονται μόνο τα έννομα αγαθά του ατόμου, τα οποία ούτως ή άλλως προστατεύονται και από άλλες διατάξεις του Π.Κ., αλλά κυρίως η ίδια η υπόσταση της Πολιτείας, η οποία – όντας δημοκρατική -, αισθάνεται βαθύτατα προσβεβλημένη η ίδια από τη διαστροφή της εξουσίας της με απάνθρωπες πράξεις που κακοποιούν και εκμηδενίζουν την ανθρώπινη αξία»

(Απόφαση ΣυμβΣτρΛαρ 111/1995 με παρατηρήσεις του Α. Παπαδαμάκη, υπεράσπιση 1996, σελ 606-610)

Η απόφαση αυτή είναι πράγματι σημαντική για δύο κυρίως λόγους : Πρώτον επειδή επιβεβαιώνει ότι η αρχή της αξίας του ανθρώπου θα πρέπει να συμπροσδιορίζει ταυτόχρονα την επιλογή της ακολουθούμενης μεθόδου αλλά και τον τελικό στόχο του νομοθέτη, της διοικήσεως και του δικαστή και δεύτερον επειδή αποτελεί, αφ' εαυτής, γλαφυρό παράδειγμα που μας καθοδηγεί στο να διαμορφώσουμε άποψη ως προς το ποιες συμπεριφορές προσβάλλουν με αδιαμφισβήτητο τρόπο την αξία του ανθρώπου και ως εκ

τούτου για το πώς εν τέλει νοηματοδοτείται το περιεχόμενο της αξιοπρέπειας.

2. Η απόφαση 1091/1992 του Αρχείου Πάγου που αφορούσε τους εξαναγκασμούς «καψώνια» στους οποίους υποβάλλονταν οι στρατευμένοι ως «ειδικό μέτρο πρόληψης» από τους ανωτέρους των. (Απόφαση ΑΠ 1091/1992 με παρατηρήσεις Α. Παπαδαμάκη και Χ. Αργυροπούλου, υπεράσπιση 1993, σελ 268)

Οι σχολιαστές της απόφασης το χαρακτήρισαν ως «κυνικό χαμόγελο σε βάρος συνταγματικών θεσμών», όπως είναι η – κατοχυρωμένη στα **άρθρα 2 § 1 και 7 § 2 του Συντάγματος** – ανθρώπινη αξιοπρέπεια.

«β) Προσβολές εξωτερικής αξιοπρέπειας : Εδώ η αξιοπρέπεια συνδέεται με την ιδιότητα του ατόμου ως ανθρώπου και μόνο, δηλαδή υπό την ιδιότητά του ως φορέα αξιών, όπως είναι η προσίασία της τιμής και της υπόληψης, η γλώσσα, το όνομα που φέρει ο καθένας κλπ, διότι σύμφωνα με την ανάπτυξη της προσωπικότητάς του – **άρθρο 5 § 1 Σ** – αναλόγως διευρύνεται και η νομική ασπίδα που προστατεύει την εσωτερική του αξιοπρέπεια.»

Την αξιοπρέπεια του ανθρώπου θα πρέπει, επίσης, να θεωρηθεί ότι παραβιάζουν και οι πάσης φύσεως καταιπίεσεις ιδίως στο χώρο εργασίας όπως η σεξουαλική παρενόχληση, οι εξευτελισμοί, η άσκηση ψυχολογικής ή σωματικής βίας, η χωρίς συναίνεση του ενδιαφερομένου ιατρική πράξη, ο ανικνευτής ψεύδους, ο ορός της αλήθειας, η πλύση εγκεφάλου καθώς και η προσωπική κράτηση για χρηματικές οφειλές (Αρ. Μάνεση, ατομικές ελευθερίες, 1982, σελ 112, Κ. Χρυσόγονου, ατομικά και κοινωνικά δικαιώματα, 2002, σελ 112-113)

Περαιτέρω η νομική βάση της αγωγής μας επιτρέπει να ζητήσουμε αποζημίωση για προσβολή της προσωπικότητάς μας για τους εξής λόγους:

Κατά το **άρθρο 59** δε του ίδιου Κώδικα «στις περιπτώσεις των **άρθρων 57 και 58** το δικαστήριο με απόφασή του, ύστερα από αίτηση αυτού που έχει προσβληθεί και αφού λάβει υπόψη το είδος της προσβολής, μπορεί επιπλέον να καταδικάσει τον υπαίτιο να ικανοποιήσει την ηθική βλάβη αυτού που έχει προσβληθεί» και

ειδικότερα να τον υποχρεώσει (τον υπαίτιο) σε πληρωμή χρηματικού ποσού, σε δημοσίευμα ή σε οτιδήποτε άλλο επιβάλλεται από τις περιστάσεις. Προστατεύεται έτσι με τα παραπάνω άρθρα η προσωπικότητα και κατ' επέκταση η αξία του ανθρώπου ως ατομικό δικαίωμα κατοχυρωμένο από το **άρθρ. 2 § 1 του Συντάγματος (ΑΠ 1735/2009)**.

Με τις διατάξεις αυτές προστατεύεται με άλλα λόγια το απόλυτο δικαίωμα της προσωπικότητας, το οποίο αποτελεί το πλέγμα των αγαθών που συνθέτουν την υπόσταση ενός προσώπου, με το οποίο αναπόσπαστα είναι συνδεδεμένα, τα οποία βεβαίως δεν αποτελούν αυτοτελή δικαιώματα, αλλά συνιστούν εκφάνσεις του επί της προσωπικότητας ενιαίου και αυτοτελούς δικαιώματος. Δηλαδή περιλαμβάνεται σε αυτήν κάθε στοιχείο που αποτελεί τη σωματική, ψυχική, πνευματική και κοινωνική ατομικότητα του ανθρώπου.

Το δικαίωμα στην προσωπικότητα είναι απόλυτο, υπό την έννοια ότι αναπτύσσει την ενέργειά του εναντίον κάθε τρίτου προσβολέα, απαράγραφο αυτό καθ' εαυτό με υπαγόμενες στην παραγραφή μόνο των απορρεουσών εξ αυτού αξιώσεων, ακατάσχετο, απολύτως προσωπικό, αφού βρίσκεται σε αναπόσπαστο σύνδεσμο με το πρόσωπο του φορέα και συνεπώς είναι ακληρονόμητο και αμεταβίβαστο, με εξαίρεση ορισμένες εκφάνσεις του που ο νόμος κατ' εξαίρεση επιτρέπει (π.χ. στο όνομα, προϊόντα διανοίας), ενιαίο και αυτοτελές και δε μπορεί να ανήκει σε περισσότερους, ενώ είναι τέλος συν τοις άλλοις δημοσίας τάξης, καθόσον ενδιαφέρεται γι' αυτό άπαντα η δημόσια τάξη.

Εξαντλητική απαρίθμηση των αγαθών που συνθέτουν το περιεχόμενο του δικαιώματος της προσωπικότητας δεν είναι δυνατή. Γίνεται πάντως δεκτό, ότι τα κυριότερα από τα αγαθά που εμπίπτουν στην προστασία του **άρθρου 57** είναι (Ν. Λεοντής, Ερμηνεία αστικού κώδικα, 2020, σελ 122) :

Α. Ανθρώπινη αξιοπρέπεια : Περιλαμβάνει πρωτίστως την ανθρώπινη προσωπικότητα ως εσωτερικό συναίσθημα τιμής και ως κοινωνική αναγνώριση υπολήψεως (ΑΠ 40/1998 ΤοΣ 1999, 103, Αθανασόπουλος, η εικόνα ως στοιχείο της προσωπικότητας του ατόμου, σελ 170)

Β. Σωματικά αγαθά : η ζωή, η σωματική υγεία, η σωματική ακεραιότητα κλπ, (ΑΠ 43/2016 Χρ/Δ 2016, 262, ΕφΑθ 1371/2003 ΕΛΛΔνη 2003, 1378, ΠΠρΘεσ 5787/2009 ΤΝΠ ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ, ΠΠρΚοζ 22/2004 ΤΝΠ ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ, ΜΠρΘεσ 15980/2009 ΤΝΠ ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ, ΜΠρΘεσ 9639/2009 Αρμ 2009, 1657)

Γ. Ψυχικά αγαθά : Η ψυχική υγεία, ο ψυχικός και συναισθηματικός κόσμος του ανθρώπου, ο οποίος προσβάλλεται κατά κανόνα δευτερογενώς συνεπεία άλλης παράνομης πράξης που στρέφεται κατά του προσβαλλόμενου και προκαλεί σε αυτόν σωματικό ή ψυχικό πόνο, (ΑΠ 43/2016 ΤΝΠ ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ, ΑΠ 1609/2009 ΤΝΠ ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ, ΑΠ 1640/2008 ΝοΒ 57, 634 – ΤΝΠ ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ, ΑΠ 719/2007 ΝοΒ 2007, 2156 – ΤΝΠ ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ, ΑΠ 1599/2000 ΕΛΛΔνη 2001, 1348, ΜΕφΔυτΜακεδ 101/2015 Αρμ 2016, 29, ΕφΑθ 10504/1986 ΕΛΛΔνη 28, 1315 ΠΠρΘεσ 5803/2009 ΤΝΠ ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ, ΠΠρΠειρ 4591/2009 Digesta 2009, 417, Καρακώστας, Το δικαίο της προσωπικότητας, σελ 295-297)

Δ. Η τιμή : Γίνεται διάκριση μεταξύ μεταξύ της «εσωτερικής» και της «εξωτερικής» τιμής (Καρακώστας, Το δικαίο της προσωπικότητας, σελ 208-210) Η «εσωτερική» τιμή είναι αναπόσπαστα συνδεδεμένη με την αξία του ανθρώπου (Σ § 1), η οποία ενυπάρχει στον άνθρωπο από τη γέννηση του και έχει πηγή την ατομικότητα του. (ΑΠ 34/2010 ΤΝΠ ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ, ΑΠ 749/2009 ΤΝΠ ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ, ΑΠ 691/1996 ΠοινΧρ 1997, 288) Πρόκειται για το αγαθό όνομα το οποίο θεμελιώνεται στη συνέπεια κατά την εκπλήρωση των ηθικών και νομικών κανόνων (ΑΠ 1821/1984 ΠοινΧρ ΛΕ', 564, ΣυμβΑΠ 1582/1998 ΠοινΧρ 1999, 913, ΕφΠειρ 361/2009 ΤΝΠ ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ, ΕφΠατρ 249/2005 ΑχΝομ 22, 13) Προσβάλλεται οσάκις το πρόσωπο εξαναγκάζεται να τηρήσει ορισμένη συμπεριφορά η οποία έρχεται σε αντίθεση με τη συνείδησή του, τις θρησκευτικές ή ηθικές πεποιθήσεις του, ή με την αντίληψη που έχει για τις αξίες που οφείλει να υπηρετεί στη ζωή του (Καρακώστας, Το δικαίο της προσωπικότητας, σελ 209) Η «εξωτερική» τιμή / υπόληψη συνιστά την κοινωνική καταξίωση του ανθρώπου, την αναγνώρισή του, το «όνομά» του (Καρακώστας, Το δικαίο της προσωπικότητας, σελ 210).

αντικατοπτρίζεται στην αντίληψη, εκτίμηση και αξία που αποδίδεται στον φορέα της από τους άλλους (ΑΠ 170/2010 ΤΝΠ ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ, ΑΠ 1609/2009 ΤΝΠ ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ, ΑΠ 749/2009 ΤΝΠ ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ, ΑΠ 719/2007 ΝοΒ 55, 2156 – ΤΝΠ ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ, ΕφΠπειρ 361/2009 ΤΝΠ ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ, ΕφΑθ 12154/1990 ΕΛΛΔνη 32, 1673, ΠΠρΡοδ 506/2000 ΝοΒ 49, 426 – ΤΝΠ ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ).

Ε. Η ελευθερία : Ανεμπόδιση ανάπτυξη κάθε ανθρώπινης ενέργειας ή δραστηριότητας (ΑΠ 719/2007 ΝοΒ 55, 2156 – ΤΝΠ ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ, ΕφΑθ 10504/1986 ΕΛΛΔνη 28, 1315, ΕιρΜυτ 14/1987 ΑρχΝ 40, 249 ΜΠρΑθ 7341/2014 ΝοΒ 2015, 27). Περιλαμβάνει :

1) Την ελευθερία κίνησης του προσώπου στον χώρο. Από το δικαίωμα της προσωπικότητας απορρέει και το δικαίωμα χρήσης των αναφερομένων στις 966 ΑΚ και 967 ΑΚ κοινών σε όλους κοινοχρήσιτων πραγμάτων (ΜΠρΧαν 34/2009 ΝοΒ 2009, 513 – ΤΝΠ ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ). Παρακώλυση χρήσης κοινόχρηστου πράγματος συνιστά προσβολή της προσωπικότητας (ΑΠ 43/2016 ΧρΙΔ 2016, 262, ΝοΒ 2016, 2257, ΑΠ 800/2006 ΕΕΝ 2007, 634, ΑΠ 473/2006 ΕΕΝ 2007, 413, ΑΠ 1574/2006 ΕΛΛΔνη 2007, 851, ΑΠ 1033/2000 ΕΛΛΔνη 2001, 435, ΠΠρΧαλκ 216/2015 Αρμ 2016, 470). Επίσης, η παρεμπόδιση της απόλαυσης πολιτιστικού μνημείου και τόπου λατρείας καθώς και συμμετοχής σε εκδηλώσεις θρησκευτικής λατρείας (ΜΠρΑθ 7341/2014 ΝοΒ 2015, 27). Παρεμπόδιση χρήσης δημοτικής ή κοινοτικής οδού (ΑΠ 407/2007 ΕΕΝ 2009, 27, ΕφΑθ 4969/2007 ΕΛΛΔνη 2009, 194, ΠΠρΑμφ 25/2008 ΕφΑΔΠολΔ 2009, 294). Παρεμπόδιση της χρήσης του Αιγιαλού (ΕιρΜαρ 185/1998 ΑρχΝ 50, 697).

2) Το δικαίωμα συμμετοχής στην κοινωνική ζωή, δηλαδή η ελευθερία του ανθρώπου να προγραμματίζει και να διαμορφώνει τη ζωή του, στο πλαίσιο των κοινωνικών του σχέσεων, σύμφωνα με τις κλίσεις, τις ικανότητες και τα ενδιαφέροντά του (Καρακώστας, Το δικαίο της προσωπικότητας, σελ 120-124, ΑΠ 846/2010 ΤΝΠ ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ, ΑΠ 719/2007 ΝοΒ 55, 2156 – ΤΝΠ ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ, ΠΠρΘεσ 13720/2008 ΤΝΠ ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ, ΠΠρΘεσ 16923/2003 Αρμ 2004, 54)

3) Τις πράξεις που ανάγονται στην οικονομική, επιστημονική και λοιπή κοινωνική δράση.

4) Την ελευθερία των συμβάσεων ως επιμέρους εκδήλωση της ιδιωτικής οικονομικής πρωτοβουλίας (Σ 5 § 1, 361 ΑΚ, Καρακώστας, Το δίκαιο της προσωπικότητας, σελ 124-127, Αθανασόπουλος, Ελληνική 2018, 45, ΑΠ 602/2005 ΤΝΠ ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ, ΑΠ 228/1990 ΤΝ/ΔΣΑ)

5) Την ελεύθερη επιλογή και άσκηση επαγγέλματος (Καρακώστας, Το δίκαιο της προσωπικότητας, σελ 127-134, ΣτΕ 3494/1979 ΕΕΝ 47, 316, ΣτΕ 4036/1979 ΕΕΝ 47, 410, ΣτΕ 198/1979 ΕΕργΔ 38, 338)

ΣΤ. Ο ιδιωτικός βίος : Νοείται ως ο χώρος που αυτοπροσδιορίζει κάθε άτομο, προκειμένου να ασκεί μέσα σ' αυτόν τις προσωπικές και οικογενειακές δραστηριότητες, απερίσπαστος από παρεμβάσεις και παρενοχλήσεις τρίτων (Καρακώστας, Το δίκαιο της προσωπικότητας, σελ 225-226, Φουνιεδάκη, Το πρόσωπο και το πράγμα στο αστικό δίκαιο, ΧρΔ 2015, 561, αρ 42)

Ζ. Η εικόνα : Νοείται ως η αποτύπωση της εξωτερικής μορφής, φυσιογνωμίας και λοιπών εξωτερικών χαρακτηριστικών που εξατομικεύουν το εικονιζόμενο άτομο, του προσδίδουν μια ιδιαίτερη ταυτότητα και το καθιστούν αναγνωρίσιμο σε τρίτα πρόσωπα, και ως εκ τούτου στην ευρεία έννοιά της δεν εμπίπτει μόνον η ακριβής απεικόνιση της φυσιογνωμίας και των χαρακτηριστικών του προσώπου (πορτραίτο), αλλά και κάθε ορατό στοιχείο (π.χ. συγκεκριμένο μέρος του σώματος, δερματοστιξία, ουλή ή παραμόρφωση, κόμμωση, συγκεκριμένα ρούχα ή προσωπικά αντικείμενα, κλπ), το οποίο είναι χαρακτηριστικό, και το οποίο δύναται ν' αναγνωρισθεί από ανθρώπους του έσω στενού οικογενειακού, επαγγελματικού ή κοινωνικού κύκλου του εικονιζομένου, χωρίς να ενδιαφέρουν το τεχνητό μέσο, η τεχνοτροπία, ο σκοπός, ή ο υλικός φορέας της εκάστοτε απεικόνισης (Αθανασόπουλος, Η εικόνα ως στοιχείο της προσωπικότητας του ατόμου, σελ 1). Το δικαίωμα επί της ίδιας εικόνας συνίσταται στην εξουσία του εικονιζομένου να αποφασίζει ελεύθερα και κυρίαρχα για την αποτύπωση, διάδοση και δημόσια έκθεση της απεικόνισης της μορφής του (Αθανασόπουλος, Η εικόνα ως

στοιχείο της προσωπικότητας του ατόμου, σελ 13, Καρακώστας, Το δίκαιο της προσωπικότητας, σελ 270-271)

I. Προσωπικά δεδομένα : Το δικαίωμα του «πληροφοριακού καθορισμού» / «πληροφοριακής αυτοδιαθέσεως» παρέχει στο άτομο την δυνατότητα να αποφασίζει πότε και υπό ποιες προϋποθέσεις είναι δυνατή η επεξεργασία πληροφοριών που το αφορούν (Καρακώστας, Το δίκαιο της προσωπικότητας, σελ 237). Απολαμβάνει αυτοτελούς συνταγματικής προστασίας (Σ 9Α). Προϊσχύον νομοθετικό πλαίσιο ο ν. 2472/1997 (κωδικοποίηση με το ΠΔ 28/2015 – ΦΕΚ 34 Α / 23-03-2015) και η Οδηγία 94/46/ΕΚ. Ο ν. 2472/1997 συγκεκριμενοποιεί τον ευρύτερο κανόνα προστασίας της προσωπικότητας του 57 ΑΚ, και διευρύνει την έννοια των παρανόμων προσβολών της προσωπικότητας σε σχέση με το 57 ΑΚ, ώστε να θεωρείται απαγορευμένη κάθε επέμβαση στα προσωπικά δεδομένα άλλου, χωρίς την τήρηση ορισμένων διατυπώσεων που τάσσονται από τις διατάξεις του νόμου (ΕφΑθ 5717/2008 ΝοΒ 2009, 73). Η με οποιονδήποτε τρόπο συλλογή, επεξεργασία και κοινοποίηση προσωπικού δεδομένου από τρίτο, καθώς και η επέμβαση στην ιδιωτική ζωή, όταν δεν γίνεται με τη συναίνεση του προσώπου και κατά τους όρους του νόμου συνιστά παράνομη προσβολή της προσωπικότητας με την έννοια του άρθρου 57 ΑΚ (ΕφΑθ 3833/2003 ΝοΒ 2004, 247)

Η προσωπικότητα και η αξία του ανθρώπου ΠΑΡΑΝΟΜΩΣ προσβλήθηκαν από τα αντισυνταγματικά περιοριστικά μέτρα της ελεύθερης κυκλοφορίας εντός Ευρωπαϊκού χώρου. **ΠΑΡΑΝΟΜΩΣ** προσβλήθηκαν και η σωματική υγεία και η ψυχική υγεία με τους παράνομους περιορισμούς μετακίνησης αφού άλλαξαν τον τρόπο ζωής και τις καθημερινές συνήθειες συνιστώντας Εγκλήματα κατά της Ανθρωπότητας και προκαλώντας έντονη δυσφορία και ψυχική πίεση. **ΠΑΡΑΝΟΜΩΣ** προβλήθηκε η τιμή με την υποχρέωση σε τρόπο που δε συνάδει με τις συνήθειες και την αντίληψη για ελεύθερη ζωή. **ΠΑΡΑΝΟΜΩΣ** προβλήθηκε η ελευθερία με την απαγόρευση συμμετοχής στην κοινωνική ζωή, στη θρησκευτική λατρεία, στις κοινωνικές δράσεις, στην

ελεύθερη άσκηση επαγγέλματος, στις οικονομικές εκδηλώσεις και οικονομικές πρωτοβουλίες. ΠΑΡΑΝΟΜΩΣ προσβλήθηκε ο ιδιωτικός βίος με αντισυνταγματικούς περιορισμούς στις προσωπικές και οικογενειακές δραστηριότητες με παράνομες παρεμβάσεις των οργάνων της πολιτείας. ΠΑΡΑΝΟΜΩΣ προσβλήθηκαν τα προσωπικά δεδομένα από τις αντισυνταγματικές διατάξεις που απαιτούσαν συνεχή δήλωση προορισμού και λόγου κίνησης.

Για την εφαρμογή της **57 ΑΚ**, δηλαδή την παροχή προστασίας σύμφωνα με τους ορισμούς της στο δικαίωμα επί της προσωπικότητας πρέπει να συντρέχουν ορισμένες προϋποθέσεις δηλαδή προσβολή, προσβολή παράνομη, προσβολή από τρίτο, όχι όμως και υπαιτιότητα του προσβάλλοντος με εξαίρεση την αξίωση αποζημίωσης, η οποία παρέχεται κατά τις διατάξεις περί αδικοπραξιών. Προσβολή της προσωπικότητας υφίσταται σε κάθε περίπτωση μειωτικής επέμβασης στη σφαίρα αυτής, από τρίτο, δηλαδή σε οποιοδήποτε από τα αγαθά που συνθέτουν την προσωπικότητα του άλλου, που συντελούν συντελεστές, προσδιοριστικά στοιχεία της ταυτότητας του ανθρώπου, με την οποία διαταράσσεται η κατάσταση που υπάρχει σε μια ή περισσότερες εκδηλώσεις της σωματικής ή ψυχικής, πνευματικής και κοινωνικής προσωπικότητας του βλαπτόμενου κατά το χρονικό σημείο της προσβολής. Σε κάθε έκφραση αντιστοιχεί και ιδιαίτερος τρόπος προσβολής, που μπορεί να συντελεστεί και με παράλειψη. Ακόμη μπορεί να αφορά ονειδισμό ή αμφισβήτηση της προσωπικής ή επαγγελματικής εντιμότητας του ανθρώπου, ακόμη και όταν αυτές την καθιστούν ύποπτο ότι μετέρχεται ανέντιμες μεθόδους, κατά την ενάσκηση των επαγγελματικών καθηκόντων ή άλλων εκφάνσεων της δραστηριότητάς του.

Σύμφωνα με το **άρθρο 914 του Α.Κ.** «Όποιος ζημιώσει άλλον παράνομα και υπαίτια έχει υποχρέωση να τον αποζημιώσει.» **και το άρθρο 919 του Α.Κ.** «Όποιος με πρόθεση ζημίωσε άλλον κατά τρόπο αντίθετο προς τα χρηστά ήθη έχει υποχρέωση να τον αποζημιώσει.» **καθώς και το άρθρο 920 του Α.Κ.** «Όποιος, γνωρίζοντας ή υπαίτια αγνοώντας, υποστηρίζει ή διαδίδει αναληθείς ειδήσεις που εκθέτουν σε

κίνδυνο την πίστη, το επάγγελμα ή το μέλλον άλλου, έχει την υποχρέωση να τον αποζημιώσει.»

Η αποζημίωση αποτελεί υποχρέωση του ζημιώσαντα που παρανομώντας ζημίωσε το συνάνθρωπό του, δρώντας ενάντια και στα χρηστά ήθη, δηλαδή στις αντιλήψεις αυτές που αφορούν σε κρατούσες πολιτικές, οικονομικές και ηθικές αρχές και απόψεις στο πλαίσιο μίας κοινωνικής οργάνωσης. Σημαντικό στοιχείο αποτελεί και η διάδοση ψευδών και αναληθών ειδήσεων όπως ότι ο ζημιωθέν αποτελεί δημόσιο κίνδυνο χωρίς το παραμικρό στοιχείο που να τεκμηριώνει μια τέτοια άποψη και χωρίς καμία ΑΤΟΜΙΚΗ δικαστική απόφαση που να τον υποχρεώνει σε περιορισμούς (άρθρο 5 § 4 Σ). Επιπλέον, οι σχετικοί ατομικοί και λοιποί περιορισμοί πρέπει να σέβονται την αρχή της αναλογικότητας, την οποία το ισχύον Σύνταγμα αναγνωρίζει πλέον πανηγυρικά και να μην προσβάλουν τον πυρήνα του αναγνωριζόμενου δικαιώματος, δηλαδή να μην το αδρανοποιούν

Προϋποθέσεις για την προσαμία της προσωπικότητας με τις διατάξεις των παραπάνω άρθρων είναι κατά συνέπεια και με βάση τη νομολογία: α) η ύπαρξη προσβολής της προσωπικότητας με πράξη ή παράλειψη άλλου που διαταράσσει μια ή περισσότερες εκδηλώσεις της σωματικής, ψυχικής, πνευματικής και κοινωνικής ατομικότητας του βλαπτιόμενου κατά τη στιγμή της προσβολής, β) η προσβολή να είναι παράνομη που συμβαίνει, όταν γίνεται χωρίς δικαίωμα ή με βάση δικαίωμα, το οποίο όμως είτε είναι μικρότερης σπουδαιότητας στο πλαίσιο της έννομης τάξης είτε ασκείται καταχρηστικά κατά την έννοια των **άρθρων 281 ΑΚ και 25 § 3 του Συντάγματος** και γ) ππαισίμα του προσβολέα, όταν πρόκειται ειδικότερα για επιδίκαση χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης εξαιτίας της παράνομης προσβολής της προσωπικότητας (ΟΛΑΠ 2/2008, ΑΠ 1599/2000, 333/2010, 356/2010, 1007/2010). Στην περίπτωση αυτή η παράνομη και συγχρόνως υπαίτια προσβολή της προσωπικότητας συνιστά ασφαλώς ειδικότερη μορφή αδικοπραξίας (**ΑΠ 167/2000**), οπότε συνδυαστικά εφαρμόζονται και οι διατάξεις των **άρθρων 914, 919, 920 και 932 ΑΚ,**

ιδίως για την αποκατάσταση της τυχόν υλικής ζημίας του προσβληθέντος **(άρθρ. 57 § 2 ΑΚ)**, ενώ αδιάφορη για το χαρακτήρα της προσβολής ως παράνομης είναι η φύση της διάταξης που ενδέχεται με την προσβολή να παραβιάζεται και η οποία έτσι μπορεί να ανήκει σε οποιοδήποτε κλάδο ή τμήμα του δικαίου.

Σύμφωνα με το **άρθρο 299 του Α.Κ.** «Για μη περιουσιακή ζημία οφείλεται χρηματική ικανοποίηση στις περιπτώσεις που ορίζει ο νόμος.» και το **άρθρο 932 του Α.Κ.** «Σε περίπτωση αδικοπραξίας, ανεξάρτητα από την αποζημίωση για την περιουσιακή ζημία, το δικαστήριο μπορεί να επιδικάσει εύλογη κατά την κρίση του χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης. Αυτό ισχύει ιδίως για εκείνον που έπαθε προσβολή της υγείας, της τιμής ή της αγνείας του ή στερήθηκε την ελευθερία του.»

Η έννοια της μη περιουσιακής ζημίας συμπίπτει με την έννοια της ηθικής βλάβης (Ι. Καρακατσάνη, σε Γεωργιάδη – Σταθόπουλο, ΑΚ 59 II 3, Σούρλα, Ερμ.ΑΚ, άρθρο 59 αριθ. 4, Κ. Τριανταφυλλόπουλο, Ν.Δ. 6 σελ 3)

Όποιος ζημιώσει άλλον παράνομα και υπαίτια έχει υποχρέωση να τον αποζημιώσει, ενώ σε περίπτωση αδικοπραξίας, ανεξάρτητα από την αποζημίωση για περιουσιακή ζημία, το δικαστήριο μπορεί να επιδικάσει εύλογη κατά την κρίση του αποζημίωση για ηθική βλάβη. Αυτό ισχύει κυρίως για εκείνον που έπαθε προσβολή της τιμής, της υγείας ή της αγνείας του ή στερήθηκε την ελευθερία του.

Με τον όρο «*ζημία*» εννοεί ο νόμος βασικά κάθε απώλεια, όχι μόνο απώλεια χρηματικών αξιών (Karl Larenz, Lehrbuch des Schuldrechts, τόμος I, 1978, παρ 18 III σελ 474)

Η αξίωση χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης, είναι αστική αξίωση αποκαταστάσεως ζημίας, που απλώς και μόνο εμφανίζει απέναντι στις λοιπές αξιώσεις αποκαταστάσεως της ζημίας την ιδιαιτερότητα ότι αναφέρεται σε μη περιουσιακές ζημιές. (Claus Ott / Hans – Bernd Schäfer, Schmäzengeld bei Körperverletzungen, JZ 1900, σελ 563)

Η χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης σκοπεί αφενός μεν να συντελέσει στη μείωση ή και εξάλειψη του ψυχικού τραυματισμού από την προσβολή με τη δημιουργία αιτίας προς κάποια ψυχική ευφορία, αφετέρου δε να χορηγήσει σιου παθόντα την οικονομική δυνατότητα, που απαιτείται, για να υπερνικήσει ή να μειώσει τους ψυχικούς πόνους κλπ, τους οποίους αυτός υπέστη.»(Ι. Καρακατσάνη, ζητήματα αστικού δικαίου, 1978, σελ 13)

Η θεωρία παροχής ικανοποίησης αιτιολογεί την επιδίκαση χρηματικού ποσού, σε περίπτωση ζημιάς μη αποτιμητών σε χρήμα αγαθών, με την αρχή της ικανοποίησης. Ο προκαλέσας την ηθική ζημιά υποχρεούται να ικανοποιήσει τον ζημιωθέντα για το κακό εκείνο, το οποίο του προκάλεσε. Πρόκειται, κατά τη γνώμη αυτή, πάντοτε για μία εξισορρόπηση του τρωθέντος αισθήματος τιμής και συναισθήματος δικαίου και όχι για ιδιωτική απότιση, παρά τους υπάρχοντες ιστορικούς συσχετισμούς. Η διάταξη περί ηθικής βλάβης του Ελβετικού δικαίου (άρθρα 47, 49 OR) που εμπεριέχει ρητά την αρχή παροχής ικανοποίησης, καθώς και η θεωρία των αποτελουσών παράδειγμα ζημιών του Άγγλο-αμερικανικού δικαίου είναι οι πηγές έμπνευσης της θεωρίας περί παροχής ικανοποίησης. Η θεωρία δεν φείσθηκε κόπων για να παρουσιάσει την παροχή ικανοποίησης ως αυτοτελή, ιστάμενη μεταξύ αποκαταστάσεως ζημιάς και ποινής κυρωτική αρχή.

Ο Hans Stoll που ασχολήθηκε πολύ εμπειριστικώς και εμβριθώς με την υποστηριζόμενη από αυτόν θεωρία παροχής ικανοποίησης διαπιστώνει ότι ηθική ικανοποίηση αποτελεί για τον ζημιωθέντα εξιλέωση για την πράξη. Κατ' αντίθεση με τα ιδιωτικά αντίποινα, ο εξιλασμός δεν αποτελεί αυτοσκοπό κατά την παροχή ικανοποίησης, αλλά μέσο κατευθυνόμενο σ' ένα σκοπό που είναι η καταπράυνση του ζημιωθέντος. Η ικανοποίηση επέρχεται χάριν του ζημιωθέντος.

Επίσης ο Bötticher και ο Esser παραπέμπουν στο υποκρυπτόμενη στη θεωρία της ικανοποίησης στοιχείο του εξιλασμού, ενώ οι Krüger – Nieland σημειώνουν ότι σε αντίθεση με τη γνήσια ποινή η ικανοποίηση δεν ορίζεται προς βλάβη του ζημιώσαντα αλλά προς όφελος του ζημιωθέντα, πράγμα που ανταποκρίνεται άλλωστε και στην λειτουργία

της αστικής ευθύνης γενικώς, η οποία υφίσταται όχι για να επιβληθεί κακό στο ζημιώσαντα αλλά για να αποκατασταθεί η ζημία του ζημιωθέντος. (Σ. Πατεράκης, Η χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, 2001, σελ 51 -52)

Σύμφωνα με την **Απόφαση 2068/2017 (Δ' Πολιτικές)** του **Αρείου Πάγου** «... Ως έννομο συμφέρον νοείται κάθε υλικό ή ηθικό όφελος, που αναγνωρίζει ο νόμος υπέρ αυτού που ζητεί δικαστική προστασία, εφόσον επιπλέον είναι άμεσο και παρόν. Άμεσο έννομο συμφέρον υπάρχει όταν από την ύπαρξη κάποιας έννομης σχέσης (άκυρη δικαιοπραξία κ.λπ.) προκαλείται αβεβαιότητα ως προς ορισμένη έννομη σχέση του ενάγοντος με τρίτο πρόσωπο και συνακόλουθος κίνδυνος για τα συμφέροντα αυτού (άμεσος και επικείμενος ή και εξαρτώμενος από πρόσθετα μελλοντικά περιστατικά), για την αποτροπή του οποίου ζητείται, ως πρόσφορη και αναγκαία δικαιοδοτική πράξη, η έκδοση δικαστικής απόφασης...», **υπάρχει έννομο συμφέρον αφού υπάρχει ηθικό και υλικό όφελος που αναγνωρίζει ο νόμος.**

Από την άλλη πλευρά έχει διατυπωθεί στη νομολογία και η θέση ότι από τη διάταξη του **άρθρου 216 παρ. 1 ΚποΔ** σε συνδυασμό με εκείνες των **άρθρων 57, 59, 914 και 932 ΑΚ** συνάγεται ότι για να είναι ορισμένη η αγωγή, με την οποία ζητείται η επιδίκαση χρηματικής ικανοποίησης λόγω της ηθικής βλάβης που υπέστη ο ενάγων από την προσβολή της προσωπικότητάς του, αρκεί να αναφέρονται σ' αυτήν το είδος της προσβολής, η παράνομη πράξη που την προκάλεσε, ο αιτιώδης σύνδεσμος ανάμεσα στην τελευταία και στην προσβολή της προσωπικότητας και η υπαιτιότητα του εναγομένου.

Αντίθετα, άλλοι ειδικότεροι προσδιορισμοί, όπως είναι η έκταση της βλάβης που υπέστη ο παθών, η βαρύτητα του πταίσματος του υπαιτίου, καθώς και οι συμπαρομαρτούσες συνθήκες, δηλαδή η περιουσιακή κατάσταση και η κοινωνική θέση των διαδίκων κ.λπ., αποτελούν είτε ιδιότητες στοιχείων που συνθέτουν την ιστορική βάση της αγωγής είτε περιστατικά που λαμβάνονται υπόψη για να καθοριστεί το εύλογο χρηματικό ποσό για την ικανοποίηση του παθόντος, δηλαδή δεν αποτελούν ίδια και αυτοτελή στοιχεία, ώστε η παράθεση τους να είναι

απαραίτητη για την πληρότητα της αγωγής ούτε περί τούτων διατάσσεται απόδειξη αλλά τα δικαστήρια αποφαινόνται γι' αυτά κατά κρίση ελεύθερη και μη υποκείμενη σε αναιρετικό έλεγχο (**ΑΠ 543/2009 ΧρΙΔ 2010,453 και Nomos, ΑΠ 1445/2003, ΕΛΛΔνη 46, 822, ΕφΑθ 6982/2007 ΕπισκΕμπΔ 2008,189**).

Σύμφωνα με το άρθρο 1 της **Ενοποιημένης Απόδοσης της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση** «Η Ένωση βασίζεται στην παρούσα Συνθήκη και στη Συνθήκη για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης (οι οποίες ορίζονται εφεξής ως «οι Συνθήκες»). Οι δύο αυτές Συνθήκες έχουν το ίδιο νομικό κύρος. Η Ένωση αντικαθιστά και διαδέχεται την Ευρωπαϊκή Κοινότητα.», καθώς και σύμφωνα με το άρθρο 1 της **Ενοποιημένης Απόδοσης της Συνθήκης για τη Λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης** «Η παρούσα Συνθήκη (δηλ. η Συνθήκη Λειτουργίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης) και η Συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση αποτελούν τις Συνθήκες οι οποίες θεμελιώνουν την Ένωση. Οι δύο αυτές Συνθήκες, οι οποίες έχουν το ίδιο νομικό κύρος, ορίζονται ως «οι Συνθήκες.», και του άρθρου 51 της **Ενοποιημένης Απόδοσης της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση** «Τα Πρωτόκολλα και τα Παραρτήματα των Συνθηκών αποτελούν αναπόσπαστο τμήμα τους.», **συμπεραίνουμε ότι ΟΠΟΙΟΣΔΗΠΟΤΕ νόμος, απόφαση, κλπ της Ελλάδας που είναι αντίθετος προς το Ενωσιακό Δίκαιο είναι ΑΚΥΡΟΣ και ΩΣ ΜΗ ΥΠΑΡΚΤΟΣ. Δηλαδή ο πολίτης δεν έχει ΚΑΜΙΑ υποχρέωση να τον υπακούσει και να τον εφαρμόσει.**

Σύμφωνα το άρθρο 6 της **Ενοποιημένης Απόδοσης της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση** «1. Η Ένωση αναγνωρίζει τα δικαιώματα, τις ελευθερίες και τις αρχές που περιέχονται στον Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 7ης Δεκεμβρίου 2000, όπως προσαρμόστηκε στις 12 Δεκεμβρίου 2007, στο Στρασβούργο, ο οποίος έχει το ίδιο νομικό κύρος με τις Συνθήκες.» και «3. Τα θεμελιώδη δικαιώματα, όπως κατοχυρώνονται από την Ευρωπαϊκή Σύμβαση για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών και όπως απορρέουν από τις

κοινές συνταγματικές παραδόσεις των κρατών μελών, αποτελούν μέρος των γενικών αρχών του δικαίου της Ένωσης.»

Οι Συνθήκες που αποτελούν μέρος του Ενωσιακού Δικαίου (δηλ του Δικαίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης) όπως ο **Κώδικας Ιατρικής Δεοντολογίας** (Κ.Ι.Δ.), η **Σύμβαση Οβιέδο** (Σ.Ο.), η **Παγκόσμια Διακήρυξη για τη Βιοηθική και τα Ανθρώπινα Δικαιώματα** (Π.Δ.Β.Α.Δ.), το **Διεθνές Σύμφωνο για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα** (Δ.Σ.Α.Π.Δ., αναφέρουν ρητά ότι για **οποιαδήποτε** (δηλ χωρίς **καμία** εξαίρεση) ιατρική πράξη απαιτείται η **ελεύθερη** συναίνεση χωρίς εκβιασμό, πίεση, απειλή, κλπ (άρθρο 12 Κ.Ι.Δ.) και **κανένας** (δηλ χωρίς **καμία** εξαίρεση) δεν μπορεί να αντικαταστήσει του ενδιαφερομένου (άρθρο 6 Π.Δ.Β.Α.Δ.). Επίσης το **ατομικό** συμφέρον (όπως το εννοεί ο καθένας) υπερισχύει του κοινωνικού (άρθρο 2 Σ.Ο.). Την ίδια αρχή της **συναίνεσης** ακολουθούν και οι υπόλοιπες Συνθήκες που κι αυτές αποτελούν τμήματα του Ενωσιακού Δικαίου όπως η **Γνωμοδότηση της Ευρωπαϊκής Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής με θέμα: «Τα δικαιώματα του ασθενούς» (2008/C 10/18)**, η **Ευρωπαϊκή Χάρτα Δικαιωμάτων των Ασθενών**, η **Διακήρυξη του Παγκόσμιου Οργανισμού Υγείας για την προώθηση των δικαιωμάτων των ασθενών στην Ευρώπη**, η **Διακήρυξη της Λισαβόνας για τα Δικαιώματα του Ασθενούς**, κλπ όπου ως ασθενής νοείται ο κάθε πολίτης που κάνει χρήση των υπηρεσιών υγείας (πολύ δε περισσότερο αν δεν κάνει ή δεν τις χρειάζεται)

Σύμφωνα με το **Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης:**

Το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης συνιστά το δικαιοδοτικό όργανο της Ένωσης και της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Ατομικής Ενέργειας (ΕΚΑΕ). Αποτελείται από δύο επιμέρους δικαιοδοτικά όργανα: το Δικαστήριο και το Γενικό Δικαστήριο, κύρια αποστολή των οποίων είναι ο έλεγχος της νομιμότητας των πράξεων της Ένωσης και η **διασφάλιση ενιαίας ερμηνείας και εφαρμογής του δικαίου της.** Με τη νομολογία του, το Δικαστήριο υπογράμμισε την **υποχρέωση των εθνικών διοικητικών και δικαιοδοτικών οργάνων να εφαρμόζουν πλήρως το δίκαιο της Ένωσης** στο πλαίσιο των αρμοδιοτήτων τους και να προασπίζουν τα

δικαιώματα που αυτό παρέχει στους πολίτες (απευθείας εφαρμογή του δικαίου της Ένωσης), απέχοντας από την εφαρμογή οποιασδήποτε αντίθετης διάταξης του εθνικού δικαίου, είτε προγενέστερης είτε μεταγενέστερης του κανόνα της Ένωσης (υπεροχή του δικαίου της Ένωσης έναντι του εθνικού δικαίου).

Τα Ελληνικά Δικαστήρια λοιπόν είναι ΥΠΟΧΡΕΩΜΕΝΑ να ΑΓΝΟΟΥΝ τους Εθνικούς νόμους που είναι αντίθετοι προς το Ενωσιακό Δίκαιο και να εφαρμόσουν ΑΠΕΥΘΕΙΑΣ το δίκαιο της Ένωσης προασπίζοντας τα δικαιώματα που αυτό παρέχει στους πολίτες. Σύμφωνα με το Συμβούλιο της Επικρατείας και την Απόφαση της Ολομέλειας 999/2007 «Κατά πάγια δε νομολογία του ΔΕΚ, η αρχή της αποτελεσματικής ένδικης προστασίας, η οποία αποτελεί γενική αρχή του κοινοτικού δικαίου, απορρέουσα από τις κοινές συνταγματικές παραδόσεις των κρατών μελών, επιβάλλει στα εθνικά δικαστήρια να διασφαλίζουν την ένδικη προστασία των δικαιωμάτων που οι πολίτες αντλούν από το κοινοτικό δίκαιο.»

Το Συμβούλιο της Επικρατείας με σωρεία αποφάσεων επιβεβαιώνει την υπεροχή του Ενωσιακού Δικαίου έναντι του Εθνικού και την ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ των δικαστηρίων να προστατεύουν τα δικαιώματα των πολιτών που αντλούνται από το Ενωσιακό Δίκαιο.

Ο καθηγητής **Δημητρόπουλος** (Γενική Συνταγματική Θεωρία, σελ. 413) δίνει τον ορισμό της κανονιστικής εξουσιοδότησης από τη γενική θεωρία της οποίας πηγάζει η πρακτική των Πράξεων Νομοθετικού Περιεχομένου που είναι ο εξής : «Κανονιστική εξουσιοδότηση είναι η παρεχόμενη προς τη διοίκηση, από το συντακτικό ή τον κοινό νομοθέτη, εξουσιοδότηση για την έκδοση κανόνων δικαίου με τη μορφή κανονιστικών πράξεων, με σκοπό τη διευκόλυνση του νομοθετικού έργου ή την αντιμετώπιση έκτακτων περιπτώσεων ή και κινδύνων»

Η κανονιστική εξουσιοδότηση αποκλίνει από την ομαλή ή «φυσική» λειτουργία του πολιτεύματος, καθώς το μόνο αρμόδιο όργανο για την έκδοση κανόνων δικαίου αποτελεί το νομοθετικό όργανο, δηλαδή η Βουλή. Συνεπώς, έχει εξαιρετικό χαρακτήρα. Ωστόσο, όπως προκύπτει

από την γραμματολογική -και όχι μόνο- ερμηνεία του άρθρου 44 § 1 εδ. α' ο συντακτικός νομοθέτης, θέλοντας να αποτρέψει τυχόν αυθαιρεσίες της διοίκησης μέσω της παροχής προς αυτήν υπερεξουσιών, αναφέρει ότι ο εκδιδόμενος κανόνας δικαίου έχει τη μορφή της πράξεως νομοθετικού περιεχομένου, δηλαδή περιέχει μεν νομοθετικές ρυθμίσεις (ρυθμίσεις που εισάγουν, «θέτουν», κανόνες δικαίου), αλλά αυτές δεν παύουν να εντάσσονται στις κανονιστικές πράξεις της διοίκησης, κατηγορία κανόνων δικαίου που ιεραρχικά έπεται των (τυπικών) νόμων.

Ομοίως ο **Μάνεσης** (Παραδόσεις Συνταγματικού Δικαίου σελ 63) αναφέρει ότι *«Κατ' ακολουθίαν, οι κανόνες του Διεθνούς Δικαίου είναι συνταγματικώς κατοχυρωμένοι απέναντι της νομοθετικής εξουσίας, όλοι δε οι νόμοι, οι οποίοι αντίκεινται εις αυτούς, είναι άκυροι.»* και ότι *«Οι κανόνες του Διεθνούς Δικαίου ημπορούν να καταργηθούν μόνο δια της αναθεωρήσεως του Συντάγματος»*

Ο **Δαγτόγλου** (Ατομικά Δικαιώματα σελ 117) αποσαφηνίζει ότι *«Αφού τα ατομικά δικαιώματα είναι νομικά δικαιώματα, κατοχυρωμένα από το Σύνταγμα, μόνο το Σύνταγμα μπορεί να προβλέψει τον περιορισμό τους. Εκτός του Συντάγματος δεν υπάρχουν ούτε ατομικά δικαιώματα ούτε (αυτόνομοι) περιορισμοί τους. Ιδίως δεν υπάρχουν (εξωσυνταγματικοί) περιορισμοί αναφερόμενοι στη «σωτηρία του έθνους», τη «θέληση του λαού», το «υπέρτατο συμφέρον της πατρίδας» ή (απλώς και αορίστως) το «γενικό συμφέρον», το «δίκαιο της ανάγκης» - ή και την πραγμάτωση μιας πολιτικής ιδεολογίας ή την εδραίωση και ανάπτυξη ενός πολιτικού καθεστώτος. Όπου το Σύνταγμα θέλει να περιορίσει ατομικά δικαιώματα για τους ανωτέρω λόγους, το αναφέρει ρητώς».*

Άρα λοιπόν δεν δύναται μια πράξη νομοθετικού περιεχομένου να αναστέλλει άρθρα του Συντάγματος, άρθρα του Ενωσιακού Δικαίου ή να καταστεί αδρανής τα Θεμελιώδη Ανθρώπινα Δικαιώματα και τις Διεθνείς Συμβάσεις και Συνθήκες που έχει αποδεχτεί επισήμως η Ελλάδα.

Σύμφωνα με το **Άρθρο 28 του Συντάγματος – Κανόνες του διεθνούς δικαίου και διεθνείς οργανισμοί** «Οι γενικά παραδεγμένοι κανόνες του διεθνούς δικαίου, καθώς και οι διεθνείς συμβάσεις, από την

επικύρωσή τους με νόμο και τη θέση τους σε ισχύ σύμφωνα με τους όρους καθεμιάς, αποτελούν αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού ελληνικού δικαίου και υπεριοχύνουν από κάθε άλλη αντίθετη διάταξη νόμου. Η εφαρμογή των κανόνων του διεθνούς δικαίου και των διεθνών συμβάσεων στους αλλοδαπούς τελεί πάντοτε υπό τον όρο της αμοιβαιότητας.»

Οι νόμοι που αποτελούν εφαρμογή του Διεθνούς Δικαίου και των Διεθνών Συμβάσεων υπεριοχύνουν από τους άλλους νόμους, διατάξεις, ΚΥΑ, αποφάσεις κλπ και συνεπώς καθιστούν κάθε τι αντίθετο προς αυτές ΑΚΥΡΟ και ΠΑΡΑΝΟΜΟ.

Σύμφωνα με το **Άρθρο 2 - Πρωταρχικές υποχρεώσεις της πολιτείας του Συντάγματος**, « Ο σεβασμός και η προστασία της αξίας του ανθρώπου αποτελούν την πρωταρχική υποχρέωση της Πολιτείας.» και

Σύμφωνα με το **Άρθρο 25 - Αρχή του κοινωνικού κράτους δικαίου, προστασία θεμελιωδών δικαιωμάτων του Συντάγματος** «**1.** Τα δικαιώματα του ανθρώπου ως ατόμου και ως μέλους του κοινωνικού συνόλου και η αρχή του κοινωνικού κράτους δικαίου τελούν υπό την εγγύηση του Κράτους. Όλα τα κρατικά όργανα υποχρεούνται να διασφαλίζουν την ανεμπόδιση και αποτελεσματική άσκησή τους. Τα δικαιώματα αυτά ισχύουν και στις σχέσεις μεταξύ ιδιωτών στις οποίες προσιδιάζουν. Οι κάθε είδους περιορισμοί που μπορούν κατά το Σύνταγμα να επιβληθούν στα δικαιώματα αυτά πρέπει να προβλέπονται είτε απευθείας από το Σύνταγμα είτε από το νόμο (που συμφωνεί με αυτό όπως σαφέστατα αναφέρεται στα άρθρα 120Σ §2, 87Σ §2 και 93Σ §4), εφόσον υπάρχει επιφύλαξη υπέρ αυτού και να σέβονται την αρχή της αναλογικότητας»

ΜΟΝΟ το Σύνταγμα μπορεί να περιορίσει τα δικαιώματα του ανθρώπου ενώ οι νομοθετικοί περιορισμοί ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΟΠΟΙΟΥΝ τους συνταγματικούς περιορισμούς των κατ' ιδίαν θεμελιωδών δικαιωμάτων, δηλαδή αυτούς που προέρχονται απευθείας από τις οικείες συνταγματικές διατάξεις. Η αρχή της αναλογικότητας αποτελεί έναν συνταγματικό

περιορισμό όλων ανεξαιρέτως των νομοθετικών περιορισμών των θεμελιωδών δικαιωμάτων. (Σπυρόπουλος Φ., Σύνταγμα κατ' άρθρο ερμηνεία, 2017, σελ 700)

Σύμφωνα με τον **Κώδικα Ιατρικής Δεοντολογίας** (Υπερσυνταγματικός νόμος 3418/2005 = ΦΕΚ 287 Α / 28-11-2005) και συγκεκριμένα στα κάτωθι άρθρα:

«Άρθρο 1- Έννοιες, ορισμοί και πεδίο εφαρμογής του παρόντος

1. Ιατρική πράξη είναι εκείνη που έχει ως σκοπό τη με οποιαδήποτε επιστημονική μέθοδο πρόληψη, διάγνωση, θεραπεία και αποκατάσταση της υγείας του ανθρώπου.

2. Ως ιατρικές πράξεις θεωρούνται και εκείνες οι οποίες έχουν ερευνητικό χαρακτήρα, εφόσον αποσκοπούν οπωσδήποτε στην ακριβέστερη διάγνωση, στην αποκατάσταση ή και τη **βελτίωση της υγείας** των ανθρώπων και στην προαγωγή της επιστήμης.

3. Στην έννοια της ιατρικής πράξης περιλαμβάνονται και η συνταγογράφηση, η εντολή για διενέργεια πάσης φύσεως παρακλινικών εξετάσεων, η έκδοση ιατρικών πιστοποιητικών και βεβαιώσεων και η **γενική συμβουλευτική υποστήριξη του ασθενή.**

Άρθρο 12- Συναίνεση του ενημερωμένου ασθενή

1. Ο ιατρός δεν επιτρέπεται να προβεί στην εκτέλεση οποιασδήποτε ιατρικής πράξης χωρίς την προηγούμενη συναίνεση του ασθενή.

2. Προϋποθέσεις της έγκυρης συναίνεσης του ασθενή είναι οι ακόλουθες:

α) Να παρέχεται μετά από πλήρη, σαφή και κατανοητή ενημέρωση, σύμφωνα με το προηγούμενο άρθρο.

αα) Αν ο ασθενής είναι ανήλικος, η συναίνεση δίδεται από αυτούς που ασκούν τη γονική μέριμνα ή έχουν την επιμέλειά του. Λαμβάνεται, όμως, υπόψη και η γνώμη του, εφόσον ο ανήλικος, κατά την κρίση του ιατρού, έχει την ηλικιακή, πνευματική και συναισθηματική ωριμότητα να κατανοήσει την κατάσταση της υγείας του, το περιεχόμενο της ιατρικής πράξης και τις συνέπειες ή τα αποτελέσματα ή τους κινδύνους της πράξης αυτής. Στην περίπτωση της παραγράφου 3 του άρθρου 11

απαιτείται πάντοτε η συναίνεση των προσώπων που ασκούν τη γονική μέριμνα του ανηλίκου.

γ) Η συναίνεση να μην είναι αποτέλεσμα πλάνης, απάτης ή απειλής και να μην έρχεται σε σύγκρουση με τα χρησιτά ήθη.

δ) Η συναίνεση να καλύπτει πλήρως την ιατρική πράξη και κατά το συγκεκριμένο περιεχόμενό της και κατά το χρόνο της εκτέλεσής της.»

Η χρήση μάσκας, τα διάφορα τεστ, τα εμβόλια κλπ όπως και οι συνταγές, τα παραπεμπτικά για εξετάσεις, ακόμα και οι συμβουλές, αποτελούν συνεπώς με βάση τις ως άνω έννοιες, ιατρικές πράξεις που απαιτούν την υποχρεωτική ΠΛΗΡΗ, ΣΑΦΗ και ΚΑΤΑΝΟΗΤΗ ενημέρωση και που δεν πρέπει να είναι αποτέλεσμα ΠΛΑΝΗΣ, ΑΠΑΤΗΣ ή ΑΠΕΙΛΗΣ.

Επιπλέον ΚΑΜΙΑ κατηγοριοποίηση ή διαβάθμιση στις ιατρικές πράξεις δεν αναφέρεται και η λέξη ΟΠΟΙΑΣΔΗΠΟΤΕ (άρθρο 12 § 1) δηλώνει καθαρά ότι δεν είναι δυνατός ο οποιοσδήποτε διαχωρισμός των ιατρικών πράξεων και ότι για ΟΛΕΣ (χωρίς εξαίρεση) ΑΠΑΙΤΕΙΤΑΙ η συναίνεση του πλήρως ενημερωμένου ασθενούς χωρίς πλάνη, απάτη ή απειλή.

Σύμφωνα με τις Ρυθμίσεις για την εφαρμογή των Διαρθρωτικών Μεταρρυθμίσεων του Προγράμματος Οικονομικής Προσαρμογής και άλλες διατάξεις.(Νόμος 4512/2018 - ΦΕΚ 5 Α / 17-01-2018) Και συγκεκριμένα στο Άρθρο 338 του Κώδικα Ιατρικής Δεοντολογίας ορίζεται ρητά ότι: *Οποιαδήποτε απόφαση αντίθετη με τις διατάξεις του ν. 3418/2005 (Α'287) είναι άκυρη. Αν στη λήψη των αποφάσεων αυτών έχουν συμμετάσχει ιατροί, υπέχουν πειθαρχικές ευθύνες.*

Η επιβεβαίωση ότι ΔΕΝ υπάρχουν εξαιρέσεις στην εφαρμογή του Κώδικα Ιατρικής Δεοντολογίας που ΑΠΑΙΤΕΙ τη συναίνεση σε ΚΑΘΕ περίπτωση εφαρμογής ιατρικής πράξης και υπερισχύει κάθε άλλου νόμου, διάταξης, ΚΥΑ, όπως ρητά ορίζεται και στο άρθρο 28 του Συντάγματος.

Σύμφωνα με το **Ψήφισμα 2361/2021 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (Resolution 2361)** με τίτλο «**Covid-19 vaccines: ethical, legal and practical considerations**» Άρθρο 7.3.1 «ensure

that citizens are informed that the vaccination is not mandatory and that no one is under political, social or other pressure to be vaccinated if they do not wish to do so;» και **Άρθρο 7.3.2.** «ensure that no one is discriminated against for not having been vaccinated, due to possible health risks or not wanting to be vaccinated;»

Ο εμβολιασμός (και κατ' επέκταση η οποιαδήποτε ιατρική πράξη, τεστ, μάσκα, συνταγή, κλπ) ΔΕΝ είναι υποχρεωτικός και κανείς δεν μπορεί να υποβάλλεται εις αυτόν (και εις οποιαδήποτε ιατρική πράξη κατ' επέκταση) εάν δεν το επιθυμεί, ούτε επιτρέπεται οποιαδήποτε διάκριση λόγω μη εμβολιασμού (και κατ' επέκταση λόγω μη εφαρμογής οποιασδήποτε ιατρικής πράξης) όπως η απειλή προστίμου ή περιορισμού.

Σύμφωνα με το **Άρθρο 288** - (πρώην άρθρο 249 της ΣΕΚ) της **Ενοποιημένης απόδοσης της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση και της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης** «*Για την άσκηση των αρμοδιοτήτων της Ένωσης, τα θεσμικά όργανα θεσπίζουν κανονισμούς, οδηγίες, αποφάσεις, συστάσεις και γνώμες. Ο κανονισμός έχει γενική ισχύ. Είναι δεσμευτικός ως προς όλα τα μέρη του και ισχύει άμεσα σε κάθε κράτος μέλος.*» και σύμφωνα με τον **Κανονισμό (ΕΕ) 2021/953 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 14^{ης} Ιουνίου 2021** «**ΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ ΚΑΙ ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ**, Εκτιμώντας τα ακόλουθα: Είναι αναγκαίο να αποτρέπονται οι διακρίσεις, άμεσες ή έμμεσες, σε βάρος των προσώπων που δεν έχουν εμβολιαστεί, για παράδειγμα για ιατρικούς λόγους, επειδή δεν ανήκουν στην ομάδα-στόχο για την οποία χορηγείται ή επιτρέπεται επί του παρόντος το εμβόλιο κατά της COVID-19, όπως τα παιδιά, ή επειδή δεν είχαν ακόμη τη δυνατότητα να εμβολιαστούν ή επέλεξαν να μην το πράξουν. ...»

Επειδή ΔΕΝ υπάρχει ομαδοποίηση ή διάκριση μεταξύ των ιατρικών πράξεων σε κατηγορίες, ο Κανονισμός (ΕΕ) περιλαμβάνει το σύνολο των ιατρικών πράξεων όπως είναι η μάσκα, το τεστ, το εμβόλιο, η συνταγή, το παραπεμπτικό, η συμβουλή κλπ. και ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΙ τις διακρίσεις (άμεσες ή

έμμεσες) εις βάρος των προσώπων που έχουν επιλέξει να ΜΗΝ συναινέσουν σε αυτές.

Σύμφωνα με το Άρθρο 5 του Συντάγματος - Ελεύθερη ανάπτυξη της προσωπικότητας, προσωπική ελευθερία, ορίζεται στην παρ. 4 ότι « Απαγορεύονται ατομικά διοικητικά μέτρα που περιορίζουν σε οποιονδήποτε Έλληνα την ελεύθερη κίνηση ή εγκατάσταση στη Χώρα, καθώς και την ελεύθερη έξοδο και είσοδο σ' αυτήν. Τέτοιου περιεχομένου περιοριστικά μέτρα είναι δυνατόν να επιβληθούν μόνο ως παρεπόμενη ποινή με απόφαση ποινικού δικαστηρίου, σε εξαιρετικές περιπτώσεις ανάγκης και μόνο για την πρόληψη αξιόποινων πράξεων, όπως νόμος ορίζει.» και στην παρ. 5 ότι «Καθένας έχει δικαίωμα στην προστασία της υγείας και της γενετικής του ταυτότητας.», Νόμος (που συμφωνεί με το Σύνταγμα όπως σαφέστατα αναφέρεται στα άρθρα 120Σ §2, 87Σ §2 και 93Σ §4), ορίζει τα σχετικά με την προστασία κάθε προσώπου έναντι των βιοϊατρικών παρεμβάσεων.

Ερμηνευτική δήλωση: Στην απαγόρευση της παραγράφου 4 δεν περιλαμβάνεται η απαγόρευση της εξόδου με πράξη του εισαγγελέα, εξαιτίας ποινικής δίωξης, ούτε η λήψη μέτρων που επιβάλλονται για την προστασία της δημόσιας υγείας ή της υγείας ασθενών, όπως νόμος ορίζει.

Σύμφωνα με το Άρθρο 5 - Το δικαίωμα στην προσωπική ελευθερία και ασφάλεια της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Δικαιωμάτων του Ανθρώπου ορίζεται ότι:

«1. Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα εις την ελευθερίαν και την ασφάλειαν. Ουδείς επιτρέπεται να στερηθή της ελευθερίας του ειμή εις τας ακόλουθους περιπτώσεις και συμφώνως προς την νόμιμον διαδικασίαν:

α. εάν κρατήται κανονικώς κατόπιν καταδίκης υπό αρμοδίου δικαστηρίου.

ε. εάν πρόκειται περί νομίμου κρατήσεως ατόμων δυναμένων να μεταδώσωσι μεταδοτικήν ασθένειαν, φρενοβλαβούς, αλκοολικού, τοξικομανούς ή αλήτου.»

Συνεπώς, ΜΟΝΟ ατομικά διοικητικά μέτρα μπορεί να επιβληθούν ακόμα και για λόγους προστασίας της δημόσιας υγείας και όχι καθολικά και αυτά ΜΟΝΟ ως ποινή με απόφαση ποινικού δικαστηρίου και εφόσον έχει ΑΠΟΔΕΙΧΤΕΙ ότι το άτομο αποτελεί κίνδυνο για τη δημόσια υγεία. Κάθε άλλη ενέργεια είναι αντισυνταγματική αφού άρει την προστασία κάθε προσώπου από το Σύνταγμα (άρθρο 5 §5) έναντι των βιοϊατρικών παρεμβάσεων.

Σύμφωνα με τη Σύμβαση Οβιέδο 1997 (Υπερσυνταγματική - νόμος 2619/1998 - ΦΕΚ 132 Α / 19-06-1998) ορίζονται τα κάτωθι:

«Άρθρο 1 - Προθέσεις και στόχοι

Τα Συμβαλλόμενα Μέρη θα προστατεύουν την αξιοπρέπεια και την ταυτότητα κάθε ανθρώπινου όντος και θα εγγυώνται το σεβασμό της ακεραιότητας και των λοιπών δικαιωμάτων και θεμελιωδών ελευθεριών κάθε ανθρώπινου όντος, χωρίς διάκριση, σε σχέση με την εφαρμογή της Βιολογίας και της Ιατρικής.»

«Άρθρο 2 - Το προβάδισμα του ανθρώπινου όντος

Τα συμφέροντα και η ευημερία του ανθρώπινου όντος θα υπερισχύουν έναντι μόνου του κοινωνικού συμφέροντος ή της επιστήμης.»

«Άρθρο 5 - Γενικός κανόνας

Επέμβαση σε θέματα υγείας μπορεί να υπάρξει μόνου αφού το ενδιαφερόμενο πρόσωπο δώσει την ελεύθερη συναίνεσή του, κατόπι προηγούμενης σχετικής ενημέρωσής του. Το πρόσωπο αυτό θα ενημερώνεται εκ των προτέρων καταλλήλως ως προς το σκοπό και τη φύση της επέμβασης, καθώς και ως προς τα επακόλουθα και κινδύνους που αυτή συνεπάγεται. Το ενδιαφερόμενο πρόσωπο μπορεί ελεύθερα και οποτεδήποτε να ανακαλέσει τη συναίνεση του.»

«Άρθρο 26 - Περιορισμοί άσκησης δικαιωμάτων

1. Δεν τίθενται περιορισμοί στην άσκηση των δικαιωμάτων και προστατευτικών διατάξεων της παρούσας Σύμβασης πλην όσων ορίζονται δια νόμου (που συμφωνεί με το Σύνταγμα όπως σαφέστατα αναφέρεται στα άρθρα 120Σ §2, 87Σ §2 και 93Σ §4) και είναι αναγκαίοι σε μια δημοκρατική κοινωνία προς το συμφέρον της δημόσιας ασφάλειας, την

πρόληψη του εγκλήματος, την προστασία της δημόσιας υγείας ή την προστασία των δικαιωμάτων και ελευθεριών των άλλων.

2. Οι κατά την προηγούμενη παράγραφο περιορισμοί δύνανται να μην εφαρμόζονται ως προς το Άρθρα 11, 13, 14, 16, 17, 19, 20 και 21.»

Άρα ΔΕΝ μπορεί να επιβληθεί ιατρική πράξη με τη δικαιολογία του κοινωνικού συμφέροντος χωρίς να υπάρχει ενημέρωση και κυρίως χωρίς ΣΥΝΑΙΝΕΣΗ. Οι εξαιρέσεις ορίζονται με νόμο που θα πρέπει να ΣΥΜΦΩΝΕΙ με το Σύνταγμα δηλαδή θα πρέπει να αφορά ΑΤΟΜΙΚΑ διοικητικά μέτρα και ΜΟΝΟ με απόφαση δικαστηρίου (άρθρο 5Σ §4) και ΟΧΙ συλλογικά αφού τότε θα παραβίαζε το άρθρο 5 §5 του Συντάγματος που προστατεύει το πρόσωπο από τις βιοϊατρικές παρεμβάσεις και το άρθρο 7 του Συντάγματος που προστατεύει από τα βασανιστήρια (εφαρμογή ιατρικών πράξεων χωρίς συναίνεση).

Σύμφωνα με το Άρθρο 333 – Απειλή του Ποινικού Κώδικα **ορίζεται ότι:** Όποιος προκαλεί σε άλλον τρόμο ή ανησυχία απειλώντας αυτόν με βία ή άλλη παράνομη πράξη ή παράλειψη, τιμωρείται με φυλάκιση έως ένα έτος ή χρηματική ποινή. Με την ποινή του προηγούμενου εδαφίου τιμωρείται και όποιος, χωρίς απειλή βίας ή άλλης παράνομης πράξης, προκαλεί σε άλλον τρόμο ή ανησυχία με την επίμονη καταδίωξη ή παρακολούθησή του, όπως ιδίως με την επιδίωξη διαρκούς επαφής με τη χρήση τηλεπικοινωνιακού ή ηλεκτρονικού μέσου ή με επανειλημμένες επισκέψεις στο οικογενειακό, κοινωνικό ή εργασιακό περιβάλλον αυτού, παρά την εκφρασμένη αντίθετη βούλησή του.

Τρομοκρατούν τον πολίτη απειλώντας τον με παράνομα πρόστιμα και πιθανή παράνομη σύλληψή του χωρίς νόμο (που συμφωνεί με το Σύνταγμα όπως σαφέστατα αναφέρεται στα άρθρα 120Σ §2, 87Σ §2 και 93Σ §4) και προκαλώντας του εύλογο τρόμο και ανησυχία για την απουσία δικαίου του προσώπου, ιδίως την εμπιστοσύνη του στην εξακολούθησή του και την εμπιστοσύνη του επί της εννόμου τάξεως.(Κωστάρας Α., Ποινικό Δίκαιο – Έννοιες & Θεσμοί του Γενικού Μέρους, 2019, Γάφος Η. Ποινικόν Δίκαιον, Ειδικόν μέρος, Τεύχος Δ' (άρθρα 299 – 335), 1963, σελ 191, Παπαδάκης Β.

Νομικά και κοινωνικά διαστάσεις του εγκλήματος της απειλής, ΠοινΧρ 1976, 700 επ, Τούση Αν./Γεωργίου Αθ. Ποινικός Κώδικς ερμηνεία κατ' άρθρον, 1967, σελ 861)

Σύμφωνα με τα κάτωθι άρθρα του Ποινικού Κώδικα:
«Άρθρο 14 - Έννοια της αξιόποινης πράξης

1. Έγκλημα είναι πράξη άδικη και καταλογιστή σε εκείνου που την τέλεσε, η οποία τιμωρείται από τον νόμο.
2. Στις διατάξεις των ποινικών νόμων ο όρος «πράξη» περιλαμβάνει και τις παραλείψεις.»

«Άρθρο 15 - Έγκλημα που τελείται με παράλειψη

1. Οπου ο νόμος για την ύπαρξη αξιόποινης πράξης απαιτεί να έχει επέλθει ορισμένο αποτέλεσμα, η μη αποτροπή του τιμωρείται όπως η πρόκλησή του με ενέργεια, αν ο υπαίτιος της παράλειψης είχε ιδιαίτερη νομική υποχρέωση να προβεί σε ενέργεια για την αποτροπή του αποτελέσματος. Η ιδιαίτερη νομική υποχρέωση πηγάζει από νόμο, σύμβαση ή προηγούμενη επικίνδυνη ενέργεια του υπαιτίου.»

«Άρθρο 21 - Προσταγή

1. Δεν είναι άδικη η πράξη την οποία κάποιος επιχειρεί για να εκτελέσει προσταγή που του έδωσε, σύμφωνα με τους νόμιμους τύπους, η αρμόδια αρχή, αν ο νόμος δεν επιτρέπει στον αποδέκτη της προσταγής να εξετάσει αν είναι νόμιμη ή όχι. Στην περίπτωση αυτή ως αυτουργός τιμωρείται εκείνος που έδωσε την προσταγή.
2. Η διάταξη δεν εφαρμόζεται αν η προσταγή είναι προδήλως αντισυνταγματική ή παράνομη.» και

Σύμφωνα με το Άρθρο 103 (Δημόσιοι υπάλληλοι) του Συντάγματος:

1. Οι δημόσιοι υπάλληλοι είναι εκτελεστές της θέλησης του Κράτους και υπηρετούν το Λαό οφείλουν πίστη στο Σύνταγμα και αφοσίωση στην Πατρίδα. Τα προσόντα και ο τρόπος του διορισμού τους ορίζονται από το νόμο.» και

Σύμφωνα με το Άρθρο 25 (Νομιμότητα υπηρεσιακών ενεργειών) του Κώδικα Κατάστασης Δημοσίων Πολιτικών Διοικητικών

«1. Ο υπάλληλος είναι υπεύθυνος για την εκτέλεση των καθηκόντων του και τη νομιμότητα των υπηρεσιακών του ευεργειών.

2. Ο υπάλληλος οφείλει να υπακούει στις διαταγές των προϊσταμένων του. Όταν όμως εκτελεί διαταγή, την οποία θεωρεί παράνομη, οφείλει, πριν την εκτέλεση, να αναφέρει εγγράφως την αντίθετη γνώμη του και να εκτελέσει τη διαταγή χωρίς υπαίτια καθυστέρηση. Η διαταγή δεν προσκιάται νομιμότητα εκ του ότι ο υπάλληλος οφείλει να υπακούσει σε αυτήν.

3. Αν η διαταγή είναι προδήλως αντισυνταγματική ή παράνομη, ο υπάλληλος οφείλει να μην την εκτελέσει και να το αναφέρει χωρίς αναβολή.....»

Ο δημόσιος υπάλληλος, ως όργανο του κράτους είναι υποχρεωμένος να εκτελεί όλες τις εντολές ΕΚΤΟΣ από τις προδήλως αντισυνταγματικές (Σύνταγμα άρθρο 120 § 2 και 21 Π.Κ. και 25 Ν.3528/2007) όπως π.κ. στην ακραία περίπτωση να λούσει κάποιον με βενζίνη και να τον κάψει ή να του επιβάλλει βασανιστήρια, διότι τότε φέρει ο ΙΔΙΟΣ εξ' ολοκλήρου την ευθύνη της παρανομίας.

Ο δε συνάδελφός του που δεν τον αποτρέπει από την πρόκληση του συγκεκριμένου αποτελέσματος καταγγέλοντάς τον, διαπράττει ακριβώς τα ίδια αδικήματα με αυτόν.

Σύμφωνα με το Άρθρο 239 (Κατάχρηση εξουσίας) του Ποινικού Κώδικα όπου ορίζεται ότι: Υπάλληλος στα καθήκοντα του οποίου ανάγεται η δίωξη ή η ανάκριση αξιόποινων πράξεων: α) αν μεταχειρίστηκε παρανόμως εκβιαστικά μέσα για να πετύχει οποιαδήποτε έγγραφη ή προφορική κατάθεση κατηγορουμένου, μάρτυρα ή πραγματογνώμονα τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον δύο ετών και χρηματική ποινή, εφόσον η πράξη δεν τιμωρείται βαρύτερα κατά το άρθρο 137 Α, β) αν εν γνώσει του εξέθεσε σε δίωξη ή τιμωρία κάποιον αθώο ή παρέλειψε να διώξει κάποιον υπαίτιο, τιμωρείται με κάθειρξη έως δέκα έτη και χρηματική ποινή, αν πρόκειται για κακούργημα και με φυλάκιση

τουλάχιστον τριών ετών και χρηματική ποινή, αν πρόκειται για πλημμέλημα.

Οι δημόσιοι υπάλληλοι συνεκώς ως όργανα στα καθήκοντα των οποίων ανάγεται η δίωξη αξιόποινων πράξεων, εν γνώσει τους διώκουν επιβάλλοντας τιμωρία (Π.Ε.Π.) σε αθώους που ασκούν τα Συνταγματικώς, Ενωσιακώς, Διεθνώς κατοχυρωμένα Θεμελιώδη Ανθρώπινα Δικαιώματά τους να αποφασίζουν αυτοί για τη ζωή τους και την υγεία τους.

Σύμφωνα με το Άρθρο 4 (Ισότητα των Ελλήνων) του Συντάγματος:

«1. Οι Έλληνες είναι ίσοι ενώπιον του νόμου.

2. Οι Έλληνες και οι Ελληνίδες έχουν ίσα δικαιώματα και υποχρεώσεις.»

Οι δημόσιοι υπάλληλοι τιμωρώντας, στιγματίζοντας και περιορίζοντας τους αντιρρησίες πολίτες, στην ουσία επιβάλλουν διαχωρισμό και διακρίσεις μεταξύ τους δημιουργώντας κατηγορίες πολιτών.

Σύμφωνα με το Άρθρο 120: (Ακροτελεύτια διάταξη) του Συντάγματος

«2. Ο σεβασμός στο Σύνταγμα και τους νόμους που συμφωνούν με αυτό και η αφοσίωση στην Παιρίδα και τη Δημοκρατία αποτελούν θεμελιώδη υποχρέωση όλων των Ελλήνων.

4. Η τήρηση του Συντάγματος επαφίεται στον παιρωτισμό των Ελλήνων, που δικαιούνται και υποχρεούνται να αντιστέκονται με κάθε μέσο εναντίον οποιουδήποτε επιχειρεί να το καταλύσει με τη βία.» και

Σύμφωνα με:

Α) το Άρθρο 25 (Κατάσταση ανάγκης που αίρει το άδικο) του Ποινικού Κώδικα ορίζεται ότι:

«1. Δεν είναι άδικη η πράξη που τελεί κάποιος προς αποτροπή παρόντος και αναπότρεπτου με άλλα μέσα κινδύνου, ο οποίος απειλεί το πρόσωπο ή την περιουσία του ίδιου ή κάποιου άλλου χωρίς δική του υπαιτιότητα, αν η

προσβολή που προκλήθηκε στον άλλο είναι σημαντικά κατώτερη κατά το είδος και τη σπουδαιότητα από την προσβολή που απειλήθηκε.»

Β) Άρθρο 32 (Κατάσταση ανάγκης που αίρει τον καταλογισμό) του Ποινικού Κώδικα ορίζεται ότι:

«1. Η πράξη δεν καταλογίζεται σε εκείνου που την τελεί για να αποτρέψει παρόντα και αναπότρεπτο με άλλα μέσα κίνδυνο, ο οποίος απειλεί χωρίς δική του υπαιτιότητα το πρόσωπο ή την περιουσία του ίδιου ή οικείου του, αν η προσβολή που προκλήθηκε στον άλλο από την πράξη είναι κατά το είδος και τη σπουδαιότητα ανάλογη με την προσβολή που απειλήθηκε.»

Ακόμα κι ήταν νόμιμες οι κυβερνητικές αποφάσεις, η κατάσταση ανάγκης που θέτει τη ζωή σε κίνδυνο (παρενέργειες από την επιβολή ιατρικών πράξεων και τον εγκλεισμό, περιορισμό και λοιπά μέτρα) καθώς και την περιουσία με την καταστροφή της οικονομίας, ΕΠΙΒΑΛΛΟΥΝ και νομιμοποιούν την αντίσταση σε αυτές, πολλώ δε μάλλον όταν πρόκειται για αποφάσεις από παράνομη και κατοχική κυβέρνηση που παραβιάζουν κατάφορα το Σύνταγμα και τις Διεθνείς Συμβάσεις και Δίκαιο.

Οι εναγόμενοι υπουργοί, υφυπουργοί, αστυνομικοί και λοιποί δημόσιοι υπάλληλοι, προσπαθώντας να επιβάλλουν μία προδήλως παράνομη και αντισυνταγματική Κυβερνητική Απόφαση μιας Παράνομης και Κατοχικής Κυβέρνησης, παραβίασαν το σκληρό πυρήνα του Συντάγματος, το Διεθνές και Ευρωπαϊκό Δίκαιο και Συμβάσεις και κατέλυσαν κάθε έννοια δικαίου και ανθρωπίνου δικαιώματος με υπερσυνταγματική ισχύ σύμφωνα με το **άρθρο 28 του Συντάγματος**, και τα **άρθρα για την Ευρωπαϊκή Ένωση και το Ενωσιακό Δίκαιο** όπως αναλυτικά περιγράφηκε παραπάνω.

Ανακεφαλαιώνοντας, συνοπτικά τα ανωτέρω που είναι το σημείο -ΜΗΔΕΝ- του εισαγωγικού της δίκης δικογράφου, για τον λόγο ότι απευθύνεται σε όλο το Επιτελικό Κράτος των δέκα εννέα (19) υπουργείων της Εκτελεστικής Εξουσίας της Κυβερνήσεως της Ελληνικής Δημοκρατίας, και δεν θα πρέπει εφεξής στο μέλλον να παρερμηνευτεί, ούτε, να διαστρεβλωθεί καμία νομική έννοια της παρούσας μας, διευκρινίζουμε, εγγράφως, το εξής:

Η Πολιτική Πολιτειακή Εξουσία είναι η άσκηση της Κυβερνητικής Πολιτικής της εκάστοτε Εκτελεστικής Εξουσίας των Κυβερνήσεων της Ελληνικής Πολιτείας η οποία ασκείται, σύμφωνα: **Α)** Με το άρθρο 26 παρ. 1 και 2 του ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ, **Β)** Τα άρθρα 25, 41 και 42 του Π.Δ 63/2005 ΦΕΚ Α' 98/22-04-2005 του Κώδικα Νομοθεσίας της Κυβερνήσεως, και **Γ)** Τον Ν. 4622/2019 ΦΕΚ Α' 133/07-08-2019 που αφορά στο Επιτελικό Κράτος, το οποίο λειτουργεί, υπό την ανώτερη ιεραρχική εποπτεία του εκάστοτε Πρωθυπουργού και το Υπουργικό Συμβούλιο, σύμφωνα με το Σύνταγμα και τους λοιπούς Νόμους του Κράτους Δικαίου.

Ακολουθως, η Κυβερνητική Πολιτική εφαρμόζεται από τους Υπουργούς και Υφυπουργούς του Εκάστοτε Υπουργείου και τους Δημοσίους Υπαλλήλους και Λειτουργούς του Κράτους Δικαίου της Ελληνικής Πολιτείας οι οποίοι φέρονται, ως **-ΟΙ ΕΚΤΕΛΕΣΤΕΣ ΤΗΣ ΘΕΛΗΣΗΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ-** (άρθρο 103 παρ. 1 Συντάγματος), δημιουργώντας μια πολύ **ΣΟΒΑΡΗ ΠΑΡΕΡΜΗΝΕΙΑ** της εδώ Συνταγματικής Επιταγής, που είναι η εξής:

- **Πρώτη Θέληση του Κράτους:** Είναι το ΟΡΓΑΝΙΚΟ ΣΩΜΑ του ΚΥΡΙΑΡΧΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ των Φυσικών και Νομικών Προσώπων, το σύνολο των οποίων είναι το Νομικό Πρόσωπο του Ελληνικού Κράτους και η μοναδική ΔΥΝΑΜΗ που διατηρεί τα αποκλειστικά Δικαιώματα **Α)** Γνήσιας Εντολής Έκδοσης Νόμων και **Β)** Του Δημοψηφίσματος, ή,
- **Δεύτερη Θέληση του Κράτους:** Είναι το αποτέλεσμα των Εκάστοτε Εθνικών Εκλογών με το οποίο ο ΚΥΡΙΑΡΧΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΛΑΟΣ και ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ ΦΟΡΕΑΣ και ΔΟΤΗΣ της Αντιπροσωπευτικής Κοινοβουλευτικής Δημοκρατίας, δίνει την ΨΗΦΟ του για τον Σχηματισμό Εκτελεστικής Εξουσίας **-ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ-** με απώτερο σκοπό την άσκηση της Αντιπροσωπευτικής Νομοθετικής και Εκτελεστικής Λειτουργίας του Ελληνικού Κράτους που είναι το Δοτό και Αδιευκρίνιστο Αντιπροσωπευτικό Κοινοβουλευτικό Δικαίωμα.

Προκύπτει, έτσι, η Γνήσια Παρερμηνεία της άνω ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΑΓΗΣ- η οποία εφαρμόζεται, ως η ΔΕΥΤΕΡΗ ΘΕΛΗΣΗ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ που ασκείται από την εκάστοτε Εκτελεστική Εξουσία των Κυβερνήσεων της Ελληνικής Πολιτείας στην οποία έχει δοθεί από τους ΠΟΛΙΤΕΣ η -ΕΝΤΟΛΗ ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ- και η -ΑΣΚΗΣΗ ΤΟΥ ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΟΥ ΕΡΓΟΥ- δια μέσω του οποίου, έχει εκδοθεί η ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ περί της διαχείρισης της πανδημίας και της αντιμετώπισης των θεμάτων της δημόσιας υγείας, ως, εξής:

1. Από τις Δημόσιες Υγειονομικές Επιτροπές του Υπουργείου Υγείας.
2. Από τις κάθε είδους και μορφής, Δημόσια ή Ιδιωτικά Συμβούλια ή Επιτροπές με γνωμοδοτικό χαρακτήρα Δημόσιας Υγείας.
3. Από τις Διεθνείς, Επιτροπές, Συμβούλια, και Οργανισμούς, Δημόσιας Υγείας.

Το σύνολο των οποίων, εξέδιδαν, τις γνωμοδοτήσεις και τις μελέτες τους, σύμφωνα, με τις οποίες η εκάστοτε εκτελεστική εξουσία, εξέδιδε με την σειρά της, τους Νόμους και τις Υπουργικές Αποφάσεις, σύμφωνα, με τις οποίες, προσπερνάτε, η διεθνής και εσωτερική νομοθεσία, που, αφορά, την Δημόσια Υγεία και την συναίνεση του ατόμου σε ιατρικές πράξεις ή Όχι. Χωρίς, να, υπολογίζεται το άτομο, δια μέσου του εξαναγκασμού της Δημόσιας Υγείας και του γενικού καλού, υποχρεώνοντας, το κάθε άτομο με άμεση ή έμμεση απειλή ή και την επιβολή κυρώσεων στον εξαναγκασμό της τήρησης των μέτρων και τον εμβολιασμό του, με σκευάσματα, διαφόρων τύπων, μη εγκεκριμένα, και με άγνωστες παρενέργειες για τον οργανισμό του ανθρώπινου σώματος, με το πρόσχημα, ότι, το συνέστησαν οι κατά το Πλάσμα Δικαίου «Πολιτικά Ειδικοί», και όχι η ίδια η Διεθνής Επιστήμη της Ιατρικής.

Έτσι και υπό την ανωτέρω νομικά αναμφισβήτητη βάση των εισαγωγικών στοιχείων, κανένας, νομοθέτης δεν ήταν ειδικός, και κανένας δημόσιος υπάλληλος και λειτουργός δεν γνώριζε πραγματικά, τι πραγματικά συμβαίνει, διότι, λειτουργούσε αποδεδειγμένα, υπό την

βάση του «ΠΛΑΣΜΑΤΟΣ ΔΙΚΑΙΟΥ» των «Πολιτικά Ειδικών» και όχι της ιατρικής και ερευνητικής επιστήμης.

Τέλος, για, να, οριστεί νομικά τι (;) σημαίνει, ο όρος, «Πλάσματος Δικαίου» και «Πολιτικά Ειδικών», εννοείται, το εξής:

«Πλάσμα Δικαίου» είναι ο,τιδήποτε, προβλέπεται από την δευτερογενή πηγή του νομικού συστήματος που είναι ο γραπτός νόμος στο κράτος δικαίου για τις ανάγκες λειτουργίας του δημοσίου συστήματος.

«Πολιτικά Ειδικών» είναι τα μέλη των επιτροπών που εκπροσωπούν, αντιπροσωπεύουν και διορίζονται από την εκάστοτε εκτελεστική εξουσία, στις δημόσιες επιτροπές, για, την, άσκηση της κυβερνητικής πολιτικής, τα οποία σε καμία περίπτωση δεν έχουν μόνιμο υπηρεσιακό χαρακτήρα, διότι, κρίνονται, σύμφωνα, με τις πολιτικές πολιτειακές σκοπιμότητες και όχι τα τυχών αξιοκρατικά κριτήρια του επαγγέλματος τους.

Ετσι, υπό την ανωτέρω πολιτική πολιτειακή -ΔΟΜΗ- λειτουργίας, το σύνολο του σώματος των Δημοσίων Υπαλλήλων και Λειτουργών, έχουν, ασκήσει τα υπηρεσιακά τους καθήκοντα, δικαιώματα και υποχρεώσεις, με καθαρά πολιτικό πολιτειακό χαρακτήρα, σε καθεστώς ομηρίας και απειλών, απόλυσης ή συνεπειών που συνιστά -ΕΥΘΕΩΣ- την παράβαση των Πειθαρχικών Κωδικών των επαγγελματιών ομάδων της Ελληνικής Κοινωνίας, ειδικά, στο κοινό άρθρο ΟΛΩΝ που αφορά την ΑΣΤΙΚΗ ΕΥΘΥΝΗ των δημοσίων υπαλλήλων κατά την άσκηση της επαγγελματικής τους δραστηριότητας, ενδεικτικά αναφέρεται το άρθρο 38 του Ν. 3528/2007 ΦΕΚ Α' 26/09-02-2007 του δημοσιοϋπαλληλικού κώδικα των Δημοσίων Πολιτικών Διοικητικών Υπαλλήλων και Υπαλλήλων των Ν.Π.Δ.Δ., και τα άρθρα 5 και 24 του Ν. 4194/2013 ΦΕΚ Α' 208/27-09-2013 του Κώδικα των Δικηγόρων, κ.ο.κ.

Δηλαδή, οι ειδικοί, συνέστησαν στην εκτελεστική εξουσία που είχε την αρμοδιότητα της έκδοσης των νόμων, εν, προκειμένου, εκείνη, (η εκτελεστική εξουσία) να, υποχρεώσουν και να δεσμεύσουν το κάθε φυσικό πρόσωπο στις εκτιμήσεις και εντολές των ειδικών της

Επιτροπής, χωρίς, όμως, προς, τούτο, να, γνωρίζουμε ή να είναι δημόσια τα επιστημονικά κριτήρια που έλαβαν υπόψη για την ΔΗΜΟΣΙΑ ΥΓΕΙΑ, το οποίο, είναι ΡΗΤΗ υποχρέωση τους, διότι, σε μια πραγματική υγειονομική περίπτωση αντιλαμβάνεστε δεν θα γινόταν αυτού του είδους η διαχείριση από τους αρμόδιους φορείς, το οποίο εκ του προφανώς, είναι, και το νούμερο ένα (1) στοιχείο αμφισβήτησης της ύπαρξης του ιού. Το οποίο σήμερα, έχει επιβεβαιωθεί και από την παγκόσμια διαχείριση του θέματος του κορωνοϊού, όταν, έχει ανακοινωθεί επισήμως πλέον, ότι, σε παγκόσμιο επίπεδο λαμβάνεται υπόψη, ως, ιός της γρίπης και όχι, ως, ο ενδημικός ιός που ίσχυσε αρχικά από τις 26-02-2020 μέχρι και σήμερα (ενδεικτικά) 31-12-2022, δηλαδή, για, συνεχή και αδιάκοπτο χρονικό διάστημα 2 έτη, 10 μήνες, 5 ημέρες ή 1039 ημέρες.

Έτσι, είναι απορίας άξιον, να αποδειχτεί το αληθές, δηλαδή, ο ιός είχε την μορφή αυτή, από την αρχή που εμφανίστηκε, ή κατόπιν των μαζικών εμβολιασμών και τα αντίδοτα της αντιμετώπισης του τον κατέταξαν, σε, αυτό, το, υποδεέστερο, επίπεδο, της μη ενδημικής μορφής του, για την ανθρώπινη υγειονομική και πολιτική πολιτειακή διαχείριση που έχει αναγγελθεί σήμερα. Για να διευκρινιστεί στην πράξη το γεγονός της αποτελεσματικότητας των εμβολίων, διότι, αν, η νέα τεχνολογία των MRN εμβολίων, είναι, τόσο, αποτελεσματική και νίκησε τον συγκεκριμένο ιό, σε τόσο, λίγο και μικρό χρονικό διάστημα, έναντι, των παλαιών τύπου εμβολίων που χρειάζονται, 10, 15 και 20 χρόνια εργαστηριακών ερευνών και μελετών, τότε, η ανθρωπότητα έχει κάνει ένα πολύ σοβαρό ΑΛΜΑ προόδου στον συγκεκριμένο τομέα. Αν, όχι, όμως, τότε, φέρει βαρύτερες ευθύνες για τον μαζικό εμβολιασμό των πληθυσμών, διότι, δεν διαθέτει τεκμηριωμένες αποδείξεις και έχουν δημιουργηθεί, δισεκατομμύρια πειραματόζωα στον κόσμο και εκατομμύρια στο Ελληνικό Κράτος, το οποίο, είναι, κατάφωρα παράνομο, παράτυπο και καταχρηστικό του άρθρου 25 παρ. 1 και 3 του Συντάγματος, και έχει γίνει πολύ κακή χρήση, τόσον, των ειδικών υγειονομικών επιτρόπων, όσο, και των

πολιτικών πολιτειακών δυνάμεων του εσωτερικού της Ελληνικής Δημοκρατίας.

Διότι, στο οριστικό ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ, τα μοναδικά υπεύθυνα και αρμόδια επιστημονικά καταρτισμένα φυσικά πρόσωπα, είναι, μόνο, τα μέλη των ειδικών υγειονομικών επιτροπών (Εθνική Επιτροπή Υγείας και των Λοιμωξιολόγων), οι οποίοι, είχαν στην διάθεση τους, τα στοιχεία, με βάση τα οποία, έκριναν για κάθε απόφαση που ελάμβαναν, για τον γενικό πληθυσμό και πέραν των οποίων, όλοι, οι υπόλοιποι, είναι εντελώς άσχετοι με τα υγειονομικά θέματα. Συνεπώς, υπό το βάρος αυτό, η πολιτική πολιτειακή ηγεσία που ελάμβανε τα παγκοσμίως ίδια μέσα αντιμετώπισης του άγνωστου ιού με μεγάλη ευκολία, λες, και, είχαν μελετηθεί τα βήματα του από πριν, και αυτό είναι ευκόλως αποδείξιμο, πέραν όμως αυτού, φρόντισε και δημιούργησε το ακαταδίωκτο (πλασματική ΑΣΥΛΙΑ) στα μέλη των ειδικών υγειονομικών επιτροπών (Εθνική Επιτροπή Υγείας και των Λοιμωξιολόγων). Το οποίο ως, ακαταδίωκτο (πλασματική ΑΣΥΛΙΑ), σύμφωνα, με τους κανόνες λειτουργίας της αντιπροσωπευτικής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, δεν, ισχύει και είναι γνήσιο -ΠΛΑΣΜΑ ΔΙΚΑΙΟΥ-, και όχι, -ΕΝΤΟΛΗ ΛΑΟΥ-, ακόμα και ούτε με την έκτακτη μορφή του Δημοψηφίσματος, αλλά, αντίθετα, πολύ κακή διαχείριση των αντιπροσώπων του Νομοθετικού Σώματος του Εθνικού Κοινοβουλίου, το σύνολο των οποίων, εκ του προφανούς της νομοθετικής πρωτοβουλίας και ρύθμισης του ακαταδίωκτου και της πλασματικής ΑΣΥΛΙΑΣ, ομολογείτε, ΕΜΠΡΑΚΤΩΣ, τόσο, το αληθές, όσο, και η εξαπάτηση του πληθυσμού από τον αδιευκρίνιστο ιό που διαχειρίζονταν οι Ειδικές Επιτροπές, αποκλειστικά και μόνο, σύμφωνα, με τους κανόνες λειτουργίας της αντιπροσωπευτικής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας -ΣΕ ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΟ ΘΕΜΑ ΤΟΥ ΠΛΗΘΥΣΜΟΥ-, δηλαδή, ελάμβαναν την -ΑΣΤΙΚΗ και ΝΟΜΙΚΗ ΕΥΘΥΝΗ- μόνο τα μέλη των επιτροπών (Εθνική Επιτροπή Υγείας και των Λοιμωξιολόγων) για -ΟΛΟ- των υπόλοιπο πληθυσμό, δια, μέσω της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας. Διότι, τελικά, τόσο, στην προδικασία, όσο, και στην ουσία, του θέματος η -ΕΥΘΥΝΗ-, είναι, δική τους, των μελών της εκάστοτε υγειονομικής

Εθνικής Επιτροπής Υγείας, του αρμοδίου Υπουργείου Υγείας, διότι εκείνη εξέδιδαν της γνωμοδοτικές αποφάσεις της εκάστοτε υγειονομικής επιτροπής, σύμφωνα, με, τις οποίες τελικά ελάμβανε υπόψη η Κυβέρνηση και εξέδιδε τους Υγειονομικούς Νόμους Τύπου Α' και Β', σύμφωνα, με τους οποίους, αρχικά, έχει παραβιαστεί το άρθρο 28 παρ.1 του Συντάγματος και ακολούθως σε σειρά, η εξωτερική και εσωτερική πάγια κείμενη εθνική νομοθεσία που αναγράφεται άνωθεν στην παρούσα η οποία έχει δικαιολογηθεί -ΠΟΛΥ ΚΑΚΩΣ-, ως, τα ΕΚΤΑΚΤΑ ΜΕΤΡΑ ΣΤΗΡΙΞΗΣ ΤΗΣ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΑ ΑΝΥΠΑΡΚΤΗΣ ΠΑΝΔΗΜΙΑΣ, το οποίο, έχει επιφέρει πολύ μεγάλο -ΝΟΜΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ- στην υπάρχουσα νομική βάση του κράτους δικαίου, διότι, οι Νόμοι της Πανδημίας, δεν αναγράφουν ποιες άλλες διατάξεις ΝΟΜΩΝ του υφιστάμενου κράτους δικαίου, αλλάζουν ή τροποποιούν ή αντικαθιστούν, και έτσι, έχει δημιουργηθεί, η γνήσια αμφιβολία, διότι, η υφιστάμενη και προ του κορωνοϊού εθνική βάση της νομοθεσίας, συγκρούεται, δυνητικά, με, την, νέα βάση της εθνικής βάσης της νομοθεσίας, διότι, είναι, ευκόλως, αντιληπτό στο οργανωμένο κράτος δικαίου, ότι, η συγκεκριμένη περίπτωση της νομοθετικής πρωτοβουλίας του κορωνοϊού, δεν, θα, μεταβάλει την γενική βάση της ΝΟΜΟΘΕΣΙΑΣ του κράτους δικαίου, διότι, έχει, Τοπικό Χαρακτήρα Υγειονομικού Ενδιαφέροντος και όχι γενικό που πρέπει να διατηρείται σε ένα οργανωμένο κράτος δικαίου.

Τέλος, για, το, πολύ ειδικό και σοβαρό θέμα της διαχείρισης της πάγιας κείμενης εθνικής νομοθεσίας, είτε, από την πλευρά των ειδικών υγειονομικών επιτροπών (Εθνική Επιτροπή Υγείας και των Λοιμωξιολόγων), είτε, από την εκάστοτε εκτελεστική εξουσία της κυβερνήσεως της Ελληνικής Δημοκρατίας, που λειτουργεί το Θεσμικό Δημόσιο Σύστημα των Δημοσίων Υπηρεσιών και Αρχών του Επιτελικού Κράτους Δικαίου της Ελληνικής Δημοκρατίας, έχει τεθεί, ήδη, στην Εκτελεστική Εξουσία της Κυβερνήσεως της Ελληνικής Δημοκρατίας, σύμφωνα, με την από τις 26-09-2022, Αίτηση Ασφαλιστικών Μέτρων, ενώπιον, του Μονομελούς Πρωτοδικείου Καβάλας, που φέρει αριθμό κατάθεσης δικογράφου 512/27-12-2022, η οποία ορίστηκε για να

συζητηθεί την Τρίτη, 18 Οκτωβρίου 2022, η οποία αναβλήθηκε και ορίστηκε η νέα ημερομηνία της μετ' αναβολής συζήτησης η 26-10-2022, ακολούθως ασκήθηκε ΚΥΡΙΑ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ, ενώπιον του ανωτέρω Δικαστηρίου με αριθμό κατάθεσης δικογράφου 587/27-10-2022, η οποία, εκδικάστηκε μαζί με την ανωτέρω Αίτηση και εξεδόθη η υπ. αριθ. 589/05-12-2022 πρωτόδικη και οριστική απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Καβάλας, η οποία απέρριψε την ανωτέρω Αίτηση και κατά απαράδεκτο νομικά τρόπο και την ανωτέρω Κύρια Παρέμβαση και Παρεμπόδιουσα Αγωγή, στην οποία σιέρησε την έκδοση της απόφαση του πρωτόδικου Δικαστηρίου. Όπου και για τον λόγο αυτόν θα επιληφθεί πλέον την εκδίκαση του πρώτου σταδίου του Μονομελούς Πρωτοδικείου Καβάλας, κατά την φυσική εξέλιξη του οποίου αναμένεται η ειδική αιτιολόγηση από την αντίδικη και έτεροι διάδικοι πλευρά του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους (Ν.Σ.Κ) εν προκειμένου, να τεθεί αυτή υπόψη (η αιτιολόγηση για πρώτη φορά) στο δευτεροβάθμιο στάδιο της κατ' άρθρο 26 παρ. 3 -ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗΣ- θεσμικά Δικαστικής Εξουσίας του Συντάγματος, εν προκειμένου και ασκώντας νομικά κατάλληλα τους κανόνες λειτουργίας της αντιπροσωπευτικής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας στην φυσική πράξη, να αποδείξει εκείνη ύστερα από την αποκλειστικά και μόνο αμερόληπτη και διαιτητική δικανική κρίση, μακριά, από τις ευκόλως αποδείξιμες παρεμβάσεις και παρασκήνια του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους (Ν.Σ.Κ), όπως έχει συμβεί ήδη κατά την εκδίκαση του πρώτου βαθμού του Μονομελούς Πρωτοδικείου Καβάλας, **να αποδειχτεί, το αληθές περί του πολύ ειδικού και ευαίσθητου θέματος που αφορά την ύπαρξη, τα όρια, και λειτουργία της Νομικής Βάσης των Νόμων του Ελληνικού Κράτους.**

Υπενθυμίζοντας, για, την, φυσική και φυσιολογική λειτουργία των θεσμικών επιταγών, ότι, σύμφωνα, με το άρθρο 4 παρ. 1 του Συντάγματος, οι Έλληνες είναι ίσοι ενώπιον του νόμου, το οποίο και θέτουμε, ως, βασική προϋπόθεση και παρακαλούμε πολύ να το σεβαστεί απόλυτα το Νομικό Συμβούλιο του Κράτους (Ν.Σ.Κ.), που έχει εκπροσωπήσει ήδη και θα εκπροσωπήσει τους ανωτέρω

υπόκειμένους της Εκτελεστικής Εξουσίας της Κυβερνήσεως του Δημοκρατικού Κράτους Δικαίου της Ελληνικής Δημοκρατίας, υπό την ειδική βάση της κατ' άρθρο 1 παρ. 3 ΕΠΙΤΑΓΗΣ του Συντάγματος των Ελλήνων την οποία υποχρεούνται να τηρήσουν ρητά και προς όλες τις κατευθύνσεις, διότι, η Ελληνική Δημοκρατία, ανήκει, αποκλειστικά στον Κυρίαρχο Ελληνικό Λαό και σε κανένα άλλο φυσικό ή νομικό πρόσωπο, έναντι του οποίου, αν, διατηρούν, οποιαδήποτε, διαφορετική άποψη, σκέψη ή κρίση, ως, δημόσιοι υπάλληλοι και διαχειριστές του Δημοσίου Βίου των Ελλήνων και Ελληνίδων ΠΟΛΙΤΩΝ, ας, την καταθέσουν αξιολογικά και υπό την βάση του ηλίου φωτός, στην Ανεξάρτητη κατά το θεσμό Ελληνική Δικαιοσύνη, της οποίας ο εκάστοτε δημόσιος υπάλληλος, υπάγεται, ήδη εξ' αρχής αμελλητί στα ανωτέρω αναγραφόμενα.

Επειδή τα μέτρα και οι αποφάσεις παραβιάζουν κάθε έννοια δικαίου και καταλύουν τη δημοκρατία ακυρώνοντας το σκληρό πυρήνα του Συντάγματος και το σύνολο των Θεμελιωδών Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων όπως αυτά περιγράφονται στο Εθνικό, Ευρωπαϊκό και Διεθνές Δίκαιο που έχει και υπερσυνταγματική ισχύ και άρα είναι άκυρα και μη εφαρμόσιμα σύμφωνα με το Σύνταγμα άρθρα 120Σ §2, 87Σ §2 και 93Σ §4

Επειδή τα μέτρα και οι ιατρικές πράξεις που επιβλήθηκαν αποτελούν περιορισμό των Συνταγματικά κατοχυρωμένων Θεμελιωδών Δικαιωμάτων μας και σύμφωνα με το **Σύνταγμα (άρθρο 25 §1)** μπορούν να επιβληθούν μόνο απευθείας από το ίδιο το Σύνταγμα και τις Διεθνείς Συνθήκες και Συμβάσεις που έχουν υπερσυνταγματική ισχύ και από νόμο που συμφωνεί με το Σύνταγμα όπως σαφέστατα αναφέρεται στα άρθρα 120Σ §2, 87Σ §2 και 93Σ §4 και είναι παντελώς αντίθετος προς αυτό και συνεπώς οι εγκαλούμενοι παραβιάζουν το εν λόγω άρθρο του Συντάγματος (**134 Π.Κ.**). Επίσης τα μέτρα δεν έχουν καμία επιστημονική τεκμηρίωση, το αντίθετο μάλιστα σύμφωνα με έγκυρες δημοσιευμένες μελέτες και όπως αποδείχτηκε στην πράξη, είναι τελείως αναποτελεσματικά, αναιρώντας την **Αρχή της Αναλογικότητας** που επιβάλλεται

Επειδή οποιαδήποτε απόφαση αντίθετη με τις διατάξεις του Κώδικα Ιατρικής Δεοντολογίας είναι **ΑΚΥΡΗ** (άρθρο 338 ν. 4512/2018)

Επειδή ουδέποτε ενημερωθήκαμε για την αναγκαιότητα και αποτελεσματικότητα των μέτρων σύμφωνα με το Δικαίωμά στην Πληροφόρηση που μας παρέχει το **Σύνταγμα (άρθρο 5Α §1)** παρόλο που ζητήθηκε επισήμως από τις αρμόδιες αρχές

Επειδή ουδέποτε κοινοποιήθηκαν οι επιστημονικές μελέτες πάνω στις οποίες βασίζονται τα μέτρα ώστε ο κάθε πολίτης να μπορεί να σχηματίσει πλήρη εικόνα και να λάβει τις σωστές αποφάσεις για τον εαυτό του.

Επειδή για τη διενέργεια οποιασδήποτε Ιατρικής Πράξης είτε διαγνωστικής, είτε προληπτικής (μάσκα, τεστ,...), είτε θεραπευτικής (εμβόλιο, φάρμακα,...), είτε συμβουλευτικής (βάλτε μάσκα, κάνετε τεστ, κάνετε εμβόλιο,...), το ενδιαφερόμενο πρόσωπο θα πρέπει να είναι ελεύθερο να συναινέσει σ' αυτήν ή να την αρνηθεί αφού προηγηθεί η απαραίτητη και πλήρη ενημέρωσή του. Συνεπώς δεν μπορεί χωρίς συναίνεση να πραγματοποιηθεί ιατρική πράξη διότι παραβιάζεται η ελεύθερη βούληση του ατόμου όπως ειδικότερα περιεγράφηκε παραπάνω, όπως και καθίσταται σαφές ότι η συναίνεση για να είναι έγκυρη θα πρέπει να είναι απαλλαγμένη από κάθε εξωτερική πίεση απειλή ή Ψυχικό εξαναγκασμό αντίθετα δηλαδή στις ενέργειες των κρατικών υπαλλήλων που πιέζουν, απειλούν και εκβιάζουν για συναίνεση στην εφαρμογή των ιατρικών πράξεων

Επειδή οι μέχρι τώρα μελέτες, πειράματα και η διεθνής βιβλιογραφία συνηγορούν για τα αντίθετα αποτελέσματα από αυτά που εμφανίζονται ότι επιδιώκονται με τα μέτρα, δηλαδή ότι η χρήση της μη ιατρικής κυρίως μάσκας από το γενικό πληθυσμό είναι επικίνδυνη και ότι οι ασυμπτωματικοί δεν μεταδίδουν την ασθένεια COVID-19. Ομοίως και τα τεστ και τα εμβόλια δεν έχουν καμία απόδειξη αξιοπιστίας.

Επειδή οι δημόσιοι υπάλληλοι όπως και οι δικαστές, λόγω της ιδιότητάς τους, οφείλουν να είναι γνώστες των διατάξεων, του

συμβαίοντος, των συμβάσεων και του ευρωπαϊκού και διεθνούς δικαίου και άρα να καταγγείλουν και να μην εφαρμόσουν τα παράνομα και αντισυνταγματικά μέτρα (**Σύνταγμα άρθρο 120 § 2, Π.Κ. άρθρο 21, Νόμος 3528/2007 άρθρο 25**)

Επειδή οι δημόσιοι υπάλληλοι όπως και οι δικαστές, εκτελούν προσταγή που τους έδωσε, σύμφωνα με τους νόμιμους τύπους, η αρμόδια αρχή η οποία προδήλως αντισυνταγματική και δεν την καταγγέλλουν ως τέτοια παραβιάζουν το **Άρθρο 21 Π.Κ.** (προσταγή)

Επειδή βεβαιώνοντας την δήθεν παράβαση δηλώνουν επίσημα σε Πράξη Αρχής ότι από την μη χρήση μάσκας, τεστ, εμβολίου και λοιπών ιατρικών πράξεων από τον πολίτη που είναι υγιής μπορεί να προκύψει κίνδυνος μετάδοσης της ασθένειας σε αόριστο αριθμό προσώπων, χωρίς την παραμικρή ένδειξη ή το παραμικρό δεδομένο που να συνηγορεί σε αυτήν την θέση παραβιάζουν το **Άρθρο 224 Π.Κ.** (ψευδορκία),

Επειδή διώκουν όντας αθώους τους διαφωνούντες πολίτες και προσπαθούν να επιβάλλουν αντισυνταγματικά μέτρα παραβιάζοντας το **Άρθρο 239 Π.Κ.** (κατάχρηση εξουσίας)

Επειδή με τη στάση τους και τις ενέργειές τους συνεργούν στην ψυχική ζημία των πολιτών και προσπαθούν να κάνουν το ίδιο και με τη σωματική επιβάλλοντας ιατρικές πράξεις (μάσκα, τεστ, εμβόλιο κλπ) χωρίς να έχουν ποτέ πρώτα πλήρως ενημερώσει για να υπάρξει η απαραίτητη συναίνεση, παραβιάζοντας το **Άρθρο 259 Π.Κ.** (παράβαση καθήκοντος)

Επειδή απειλούν με βάση παράνομη, αντισυνταγματική και γενικά πράξης ανήθικη και απρεπής που γενικά να αποδοκιμάζεται από την κοινωνική ηθική, για πρόκληση βασανισμού και περιορισμό των θεμελιωδών ελευθεριών και συνταγματικών δικαιωμάτων των πολιτών παραβιάζοντας το **Άρθρο 330 Π.Κ.** (παράνομη βία)

Επειδή προκαλούν τρόμο και ανησυχία με τις απειλές επιβολής παρανόμων ποινών, προστίμων και συλλήψεων παραβιάζοντας το **Άρθρο 333 Π.Κ.** (απειλή)

Επειδή με τις τιμωρίες, τις απειλές και τις λοιπές ενέργειές τους διαδίδουν ψευδώς ως γεγονός ότι οι πολίτες είναι άρρωστοι και αποτελούν δημόσιο κίνδυνο χωρίς αυτό να προκύπτει από κάποια επιστημονικά στοιχεία παραβιάζοντας το **Άρθρο 363 Π.Κ.** (συκοφαντική δυσφήμιση)

Επειδή απειλούν για υποχρέωση σε ιατρικές πράξεις (χρήση μάσκας, τεστ, εμβόλια) και περιορισμό των κινήσεων με αποτέλεσμα την επιδείνωση της ψυχικής κυρίως υγείας και της σωματικής για να μην αντιταχθούν στα αντισυνταγματικά μέτρα και χάσουν την εύνοια της υπηρεσίας παραβιάζοντας το **Άρθρο 385 Π.Κ.** (εκβίαση)

Επειδή βεβαιώνουν με πράξη αρχής Π.Ε.Π. η οποία ισοδυναμεί με μήνυση και χωρίς κανένα αποδεικτικό στοιχείο εις βάρος μας, παραβιάζουν το **Άρθρο 229 Π.Κ.** (ψευδή καταμήνυση)

Επειδή αγνοούν παντελώς τους πολίτες όταν τους αναφέρουν τα δικαιώματά, τις υποχρεώσεις και τις παραβάσεις στις οποίες θα υπέπιπταν μη σεβόμενοι την αξία και την προσωπικότητά των πολιτών ως ανθρώπων, παραβιάζοντας το Σύνταγμα - άρθρο 2 (**Άρθρο 134 Π.Κ.**)

Επειδή προσπαθούν να επιβάλουν ιατρική πράξη (μάσκα, τεστ, εμβόλιο) χωρίς κανένα αποδεικτικό στοιχείο και χωρίς ΑΤΟΜΙΚΗ δικαστική απόφαση εις βάρος των πολιτών, παραβιάζοντας το Σύνταγμα - άρθρο 5 §4 (**Άρθρο 134 Π.Κ.**)

Επειδή προσπαθούν να επιβάλουν ιατρική πράξη (μάσκα, τεστ, εμβόλιο) δηλαδή βιοϊατρική παρέμβαση, χωρίς κανένα αποδεικτικό στοιχείο και χωρίς ΑΤΟΜΙΚΗ δικαστική απόφαση εις βάρος των πολιτών, παραβιάζοντας το Σύνταγμα - άρθρο 5 §5 (**Άρθρο 134 Π.Κ.**)

Επειδή όταν τους ζητήθηκαν τα στοιχεία που συνηγορούν στις ενέργειές τους και τα στοιχεία που νομιμοποιούν τις τιμωρίες απάντησαν ότι ακολουθούν εντολές, παραβιάζοντας το Σύνταγμα - άρθρο 5Α §1 (**Άρθρο 134 Π.Κ.**)

Επειδή επέβαλαν ποινές χωρίς να υπάρχει νόμος (που συμφωνεί με το Σύνταγμα και τις Υπερσυνταγματικές Διεθνείς Συμβάσεις) όπως σαφέστατα αναφέρεται στα άρθρα 120Σ §2, 87Σ §2, 93Σ §4 και 28Σ

§2), ή κάποια πραγματική παράβαση, παραβιάζοντας το Σύνταγμα -
άρθρο 7 §1 (**Άρθρο 134 Π.Κ.**)

Επειδή επέβαλαν ιατρική πράξη χωρίς συναίνεση, παραβιάζοντας τον Υπερσυνταγματικό νόμο 2462/1997 που αναφέρεται στα Θεμελιώδη Ανθρώπινα Δικαιώματα (**Άρθρο 134 Π.Κ.**)

Επειδή επέβαλαν ιατρική πράξη χωρίς συναίνεση, παραβιάζοντας την Υπερσυνταγματική απόφαση 2169/2013 και 2361/2021 του Ευρωκοινοβουλίου που αναφέρεται στα Θεμελιώδη Ανθρώπινα Δικαιώματα και το Σύνταγμα άρθρο 7 §2 (**Άρθρο 134 Π.Κ. και άρθρο 137Α Π.Κ.**)

Επειδή επέβαλαν ιατρική πράξη χωρίς συναίνεση όχι μόνο σε ένα αλλά και εν γνώσει τους με πρόθεση στο σύνολο των πολιτών που αποτελούν το ευαίσθητο τμήμα του άμαχου πληθυσμού των Ελλήνων, επιβάλλοντας νέες Συνθήκες Ζωής (εξόντωση), Έντονη Σωματική και Ψυχική Δοκιμασία (βασανιστήρια), διώκοντας όλους όσους θέλουν (και οι γονείς τους) να αποφασίζουν οι ίδιοι για τις ζωές τους, και την υγεία τους, στερώντας τους την Ελευθερία και τα Θεμελιώδη Ανθρώπινα Δικαιώματα (δίωξη), παραβιάζοντας τον Υπερσυνταγματικό νόμο **3003/2002 άρθρο 7** – Εγκλήματα κατά της Ανθρωπότητας.

Επειδή επέβαλαν ιατρική πράξη χωρίς συναίνεση και ενάντια στη θέλησή των, παραβιάζοντας το **Σύνταγμα άρθρο 120 §2 και 4, το Ενωσιακό Δίκαιο, τον Κανονισμό (ΕΕ) 2021/953** και τους Υπερσυνταγματικούς νόμους που αποτελούν εφαρμογή των Διεθνών Συνθηκών και Συμβάσεων και αφορούν την προστασία των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και της Αξιοπρέπειάς του, όπως :

- τον **Κώδικα Ιατρικής Δεοντολογίας,**
- την **Ευρωπαϊκή Σύμβαση Δικαιωμάτων του Ανθρώπου,**
- το **Ψήφισμα 2361/2021 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (Resolution 2361)**
- τη **Σύμβαση Οβιέδο 1997,**
- την **Παγκόσμια Διακήρυξη για τη Βιοηθική και τα Ανθρώπινα Δικαιώματα,**
- το **Διεθνές Σύμφωνο για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα,**

- την **ΕΚΘΕΣΗ** σχετικά με την εξάλειψη των βασανιστηρίων στον κόσμο (Ευρωκοινοβούλιο 2013/2169 (INI)),
- τη Σύμβαση κατά των Βασανιστηρίων και άλλων τρόπων σκληρής, απάνθρωπης ή ταπεινωτικής μεταχείρισης ή τιμωρίας (Παράρτημα στην απόφαση 39/46 της Γενικής Συνέλευσης των Ηνωμένων Εθνών),
- το Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης
- τον Κώδικα Κατάστασης Δημοσίων Πολιτικών Διοικητικών Υπαλλήλων και Υπαλλήλων ΝΠΔΔ
- το Καταστατικό της Ρώμης του Διεθνούς Ποινικού Δικαστηρίου

Επειδή τα όργανα λόγω της ιδιότητάς τους γνώριζαν πολύ καλά την αντισυνταγματικότητα των διατάξεων και παρ' όλα αυτά επέλεξαν να παρανομήσουν έχοντας ακεραία την ευθύνη (**Άρθρο 14 Π.Κ.**).

Επειδή τα Θεμελιώδη Ανθρώπινα Δικαιώματα κατοχυρώνονται εκτός από το Σύνταγμα και από τη δέσμευση της Ελλάδας στις Διεθνείς Συνθήκες και Συμβάσεις (**π.χ. Οβιέδο άρθρο 1**), και τυχόν μη σεβασμός των, σε προσφυγή στα Ενωσιακά Όργανα και Θεσμούς θα διασύρει και θα εκθέσει τη χώρα και τους δικαστές της, οι οποίοι καταχρώμενοι την ιδιότητά τους ως όργανα του κράτους, κατέστησαν ανενεργό το δημοκρατικό πολίτευμα που στηρίζεται και στις θεμελιώδεις αρχές και θεσμούς, όπως η γενική ισχύς και προστασία των ατομικών δικαιωμάτων (**134 Π.Κ.**).

Επειδή με τις τιμωρίες, τις απειλές και τις λοιπές ενέργειές τους διαδίδουν ψευδώς ως γεγονός ότι οι πολίτες είναι άρρωστοι και αποτελούν δημόσιο κίνδυνο χωρίς αυτό να προκύπτει από κάποια επιστημονικά στοιχεία παραβιάζοντας το **Άρθρο 62 Σ.Π.Κ.** (δυσφήμιση ανωτέρου ή κατωτέρου).

Επειδή με τις εντολές τους που είναι άσχετες προς την υπηρεσία και τα καθήκοντα του στρατιωτικού παραβιάζουν το **Άρθρο 72 Σ.Π.Κ.** (αθέμιτες διαταγές).

Επειδή δεν εφαρμόζουν τους νόμους που είναι σύμφωνοι με το Σύνταγμα και το Ενωσιακό Δίκαιο αλλά τις ΚΥΑ που έχουν αντίθετες

διατάξεις και συνεπώς είναι ΑΚΥΡΕΣ παραβιάζουν το **Άρθρο 183 Σ.Π.Κ.**
(ορκωμοσία στρατιωτικών).

Επειδή οι εντολές τους είναι άσχετες προς την υπηρεσία, τα καθήκοντα του στρατιωτικού, το ρόλο των Ενόπλων Δυνάμεων, προσβάλουν την προσωπικότητα του στρατιωτικού, καταπατούν τους όρκους, οδηγούν σε παραβατική συμπεριφορά, είναι εκτός των αρμοδιοτήτων τους και είναι αντίθετες προς το Σύνταγμα και το Ενωσιακό Δίκαιο παραβιάζουν τον **Π.Δ. 130/1984** (Γενικός Κανονισμός Υπηρεσίας Στρατού 20-1).

Επειδή η προσωπικότητα και η αξία μας παρανόμως προσβλήθηκαν από τα αντισυνταγματικά περιοριστικά μέτρα της ελεύθερης κυκλοφορίας εντός Ευρωπαϊκού χώρου.

Επειδή παρανόμως προσβλήθηκαν και η σωματική υγεία και η ψυχική υγεία με τους παράνομους περιορισμούς μετακίνησης αφού άλλαξαν τον τρόπο ζωής και τις καθημερινές συνήθειες συνιστώντας Εγκλήματα κατά της Ανθρωπότητας και προκαλώντας έντονη δυσοφορία και ψυχική πίεση.

Επειδή παρανόμως προβλήθηκε η τιμή μας, με την υποχρέωση σε τρόπο που δε συνάδει με τις συνήθειες και την αντίληψη για ελεύθερη ζωή.

Επειδή παρανόμως προσβλήθηκε ο ιδιωτικός βίος μας, με αντισυνταγματικούς περιορισμούς στις προσωπικές και οικογενειακές δραστηριότητες με παράνομες παρεμβάσεις των οργάνων της πολιτείας.

Επειδή παρανόμως προσβλήθηκαν τα προσωπικά δεδομένα μας, από τις αντισυνταγματικές διατάξεις που απαιτούσαν συνεχή δήλωση προορισμού και λόγου κίνησης.

Επειδή τα όργανα λόγω της ιδιότητάς τους γνώριζαν πολύ καλά την αντισυνταγματικότητα των διατάξεων και παρ' όλα αυτά επέλεξαν να παρανομήσουν έχοντας ακεραία την ευθύνη (**Άρθρο 14 Π.Κ.**).

Επειδή εξαιτίας των εκβιασμών και των απειλών των εναγομένων, υπεστήκαμε προσβολή στην προσωπικότητά μας, κατά παράβαση των **άρθρων 57, 59, 914, 926, 929, 931, 932 του ΑΚ.**

Υποβαθμίστηκε κατάφωρα η ποιότητα της ζωής μας και της υγείας μας, κατά παράβαση των άρθρων **2 παρ 1, 21 παρ. 3 του Συντάγματος**, με ψυχική και σωματική ταλαιπωρία, κατάθλιψη, άγχος και φόβο για την μελλοντική πορεία της υγείας μας και της ζωής μας και έχουμε περιέλθει σε δυσμενή ψυχολογική κατάσταση ιδίως και λόγω της περιέλευσης της ψυχικής μας υγείας και ισορροπίας σε μακρά κατάσταση νοσηρότητας, με αποτέλεσμα να περιέλθουμε σε δυσμενή ψυχολογική κατάσταση (**ΕΘΝΟΣ 18-06-2020 : Κορονοϊός - Έρευνα ΑΠΘ: Κατάθλιψη, τάσεις αυτοκτονίας, θεωρίες συνωμοσίας στην καραντίνα NEWSBEAST 02-06-2021 : Έρευνα σε 40 χώρες για την πανδημία: Με κατάθλιψη 1 στους 5 – Τουλάχιστον οι μισοί πιστεύουν σε θεωρίες συνωμοσίας**).

Επειδή εξαιτίας αυτής της κατ' εξακολούθηση επί μακρό χρόνο ζημιογόνο τρομοκρατικής συμπεριφοράς και των περιορισμών δεν ήταν δυνατή και η εργασία, με αποτέλεσμα και την οικονομική ζημία με άγνωστη έκταση και συνέπειες αφού η οικονομία επιδεινώνεται διαρκώς. Αποτέλεσμα της όλης αυτής αβεβαιότητας για το μέλλον και για την επιβίωσή μας, προκλήθηκε κατ' εξακολούθηση μακρόχρονη έντονη ηθική βλάβη, με αντίκτυπο στην ηθική, ψυχική και σωματική μας συγκρότηση ως ανθρώπων και πολιτών, συνεπεία προσβολής των δικαιωμάτων μας και εννόμων συμφερόντων μας να προστατεύεται η υγεία μας και η ζωή μας από τις συνέπειες της ανισυνταγματικής δράσης των εναγομένων. Η ανωτέρω μακρόχρονη συμπεριφορά των, προσβάλλει ευθέως κοινωνικές και ηθικές αξίες του κράτους δικαίου. Πρωτογενώς έχουμε υποστεί προσβολή και επιδείνωση κυρίως της ψυχικής μας υγείας ως ανωτέρω ιστορείται, έντονη θλίψη και στεναχώρια, ταραχή, εκνευρισμό και άγχος για το μέλλον και τη ζωή μας. Οι ενέργειες των εναγομένων έπληξαν σφόδρα την ηθική, συναισθηματική, κοινωνική, επαγγελματική και οικονομική κατάστασή μας.

Επειδή συνέπεια των ανωτέρω παρανόμων πράξεων των εναγομένων, έχουμε υποστεί και εξακολουθούμε να υφιστάμεθα τόσο προσωπικά όσο και ως οικογένεια, σημαντικότερη και έντονη ηθική

βλάβη, συνισταμένη: α) στην ακούσια και ανυπαίτια εμπλοκή μας σε δικαστική διένεξη και στην μακροχρόνια ψυχική ταλαιπωρία και εξουθένωση, που η δικαστική διαμάχη συνεπάγεται. β) στην προσβολή της προσωπικότητάς μας, υποτίμηση και περιφρόνηση της προσωπικότητάς μας και της αξίας μας ως άνθρωπος, γ) στην απώλεια κάθε εμπιστοσύνης προς τη δικαιοσύνη και εν γένει, την Πολιτεία για την μη τήρηση της νομιμότητας και μη δίκαιη μεταχείρισή μας ως πολίτες επί μακρό χρόνο αφού δεν έλαβε τα αναγκαία μέτρα ώστε να σταματήσει η εγκληματική δραστηριότητα των εναγομένων.

Επειδή όλες οι ανωτέρω διατάξεις παραβιάστηκαν από τους εναγόμενους και ως εκ τούτου η παραβατικότητα και η εγκληματική συμπεριφορά των είναι εμφανέστατη, και εξ' αιτίας αυτής επιπλέον θεμελιώνεται η αξίωση για χρηματική ικανοποίηση (**Άρθρα 57, 59, 926, 931, 932 Α.Κ.**)

Επειδή η αστική ευθύνη των εναγομένων τυχάνει αντικειμενική, ήτοι είναι ανεξάρτητη από τη διαπίστωση πταίσματος (δόλου ή αμέλειας) εκ μέρους των.

Επειδή η ανωτέρω εν γένει συμπεριφορά των εναγομένων απέναντί μας, συνιστά παρανομία ως αντίθεση προς το ισχύον θετικό δίκαιο ως έχει εκτεθεί ανωτέρω και αντικοινωνική ως αντίθετη προς την καλή πίστη και τα χρηστά ήθη.

Επειδή περαιτέρω ως υφιστάμενοι την ηθική βλάβη ως ανωτέρω, την παρούσα αγωγή μας ασκούμε, ενώπιον του Δικαστηρίου Σας, με προφανές και εύλογο έννομο συμφέρον και έχουμε έννομο συμφέρον για την άσκηση της παρούσας αγωγής μας.

Επειδή η ως άνω περιγραφόμενη συμπεριφορά των αντιδίκων συνιστά αδικοπραξία (άρθρο 914 ΑΚ), ως αδικοπραξία δε χαρακτηρίζεται κάθε ζημιογόνος προσβολή, τελουμένη με πράξη ή παράλειψη και πηγάζουσα από δόλο ή από αμέλεια, αλλότριου δικαιώματος ή συμφέροντος προστατευομένου από το νόμο, χωρίς ο δράστης να έχει δικαίωμα από το νόμο για την επιχείρηση αυτής της προσβολής (Καυκάς, Ενοχικό Δίκαιο, αρθ. 914 παρ. 5).

Επειδή η αγωγή μας είναι νόμιμη, βάσιμη και πληθινή, για την απόδειξη της δε θα προσκομίσουμε κατά τη συζήτηση έγγραφα και θα καλέσουμε μάρτυρες, με την επιφύλαξη κάθε δικαιώματος μας.

Επειδή η αγωγή μας ασκείται Ενώπιον Σας παραδεκτώς, νομίμως, εμπροθέσμως και αρμοδίως ως καθ' ύλην και κατά τόπον.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

και για οποιουσδήποτε άλλους μπορούμε να προσθέσουμε όταν μαζητηθεί και με τη ρητή επιφύλαξη παντός νομίμου δικαιώματός μας

Α Ι Τ Ο Υ Μ Ε Θ Α

- Να γίνει δεκτή η παρούσα αγωγή μας ως νόμο και ουσία βάσιμη.
- Να αναγνωριστεί ότι ποτέ δεν υπήρξε πανδημία του υποτιθέμενου και κατασκευασμένου ιού COVID-19, αλλά όλα τα μέτρα που ελήφθησαν σε βάρος όλων των Ελλήνων πολιτών και τα υπέγραψαν όλοι οι ανωτέρω αρμόδιοι υπουργοί, υφυπουργοί κλπ. και τα οποία εφάρμοσαν ενδεικτικά τα αστυνομικά όργανα, οι δημόσιοι υπάλληλοι, οι διευθυντές σχολείων αλλά και οι διοικητές των νοσοκομείων της χώρας κλπ. ήταν παράνομα και αντισυνταγματικά, καθώς προσέβαλαν θεμελιώδη δικαιώματά μας, όπως την ελεύθερη μετακίνησή μας, το δικαίωμα στην εργασία, στην υγεία και στην εκπαίδευση.
- Να αναγνωριστεί ότι όλοι οι παραπάνω αναφερόμενοι, ήτοι τόσο οι αρμόδιοι υπουργοί, υφυπουργοί κλπ καθώς και τα αστυνομικά όργανα, οι δημόσιοι υπάλληλοι, οι διευθυντές σχολείων και οι διοικητές των νοσοκομείων της χώρας έχουν ευθύνη λόγω της ιδιότητας τους απέναντι σε όλους εμάς, αλλά και στο σύνολο των Ελλήνων πολιτών, καθώς έχουμε υποστεί ανεπανόρθωτη ζημία και ηθική βλάβη, από την παράνομη και αντισυνταγματική τους συμπεριφορά και όλοι τους, έχουν υποπέσει σε βαρύτατα πειθαρχικά παραπτώματα λόγω της ιδιότητας τους.

-
- Να δηλώσει δικαστήριο Σας τους εναγομένους στο μέλλον να μη διαπράξουν παρόμοιες αδικοπραξίες.
  - Να καταδικαστούν οι εναγόμενοι στην δικαστική μας δαπάνη και την αμοιβή της πληρεξουσίου δικηγόρου μας.

Αθήνα, 20/01/2023

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΚΘΕΣΗ ΚΑΤΑΘΕΣΗΣ ΔΙΚΟΓΡΑΦΟΥ

Είδος Δικογράφου: ΑΓΩΓΗ

Γενικός Αριθμός Κατάθεσης: 9086/2023

Ειδικός Αριθμός Κατάθεσης: 203/2023

Διαδικασία: ΝΕΑ ΤΑΚΤΙΚΗ ΠΟΛΥΜΕΛΟΥΣ

Αντικείμενο: ΕΝΟΧΙΚΟ

Στο ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ σήμερα την 25-01-2023 ημέρα Τετάρτη και ώρα 10:50 εμφανίσθηκε στη Γραμματεία ο/η/οι δικηγόρος/οι με ΑΜ: του Δ.Σ. ΑΘΗΝΩΝ με Α.Φ.Μ. και κατέθεσε/αν το παραπάνω δικόγραφο.

Για την παραπάνω πράξη συντάχθηκε η έκθεση αυτή που υπογράφεται νόμιμα.

Ο/Η Καταθέσας

Ο/Η Γραμματέας

Στην περίπτωση αγωγής ή κλήσης από ματαίωση η προθεσμία κατάθεσης των προτάσεων, για τους διαδίκους είναι ενενήντα (90) ημέρες από την λήξη της προθεσμίας επίδοσης της αγωγής ή της κλήσης. Η παραπάνω προθεσμία παρατείνεται σε εκατόν είκοσι (120) ημέρες για όλους τους διαδίκους αν ο εναγόμενος ή κάποιος από τους ομοδίκους του διαμένει στο εξωτερικό ή είναι αγνώστου διαμονής. Επισημαίνεται ότι εκπρόθεσμες προτάσεις δεν λαμβάνονται υπόψη. Μέσα στην ίδια προθεσμία κατατίθεται και το αποδεικτικό επίδοσης της αγωγής.

Στην περίπτωση κλήσης από παραπομπή ή από απαράδεκτη συζήτηση η προθεσμία κατάθεσης των προτάσεων, για τους διαδίκους είναι ενενήντα (90) ημέρες από την κατάθεση της κλήσης. Η παραπάνω προθεσμία παρατείνεται σε εκατόν είκοσι (120) ημέρες για όλους τους διαδίκους αν ο εναγόμενος ή κάποιος από τους ομοδίκους του διαμένει στο εξωτερικό ή είναι αγνώστου διαμονής. Επισημαίνεται ότι εκπρόθεσμες προτάσεις δεν λαμβάνονται υπόψη. Μέσα στην ίδια προθεσμία κατατίθεται και το αποδεικτικό επίδοσης της αγωγής.

Στην περίπτωση παρεμπόδισης αγωγής, ανταγωγής, προσεπίκλησης, παρέμβασης η προθεσμία κατάθεσης των προτάσεων, για τους διαδίκους είναι εκατόν είκοσι (120) ημέρες από την κατάθεση της

αγωγής. Η παραπάνω προθεσμία παρατείνεται σε εκατόν ογδόντα (180) ημέρες για όλους τους διαδίκους αν ο εναγόμενος ή κάποιος από τους ομοδίκους του διαμένει στο εξωτερικό ή είναι αγνώστου διαμονής.

Επισημαίνεται ότι εκπρόθεσμες προτάσεις δεν λαμβάνονται υπόψη. Μέσα στην ίδια προθεσμία κατατίθεται και το αποδεικτικό επίδοσης της αγωγής.

ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ

ΑΘΗΝΑ, 25-01-2023

Ο/Η Γραμματέας

